

D 20686 E

DEN *danske* STJERNE

Nr. 4 · April 1968 · 117. Årgang

Det inspirerende budskab

AF HAROLD B. LEE AF DE TOLVS RÅD

... I sandhed, menneskene i denne verden trænger til åbenbaring fra Gud som aldrig før. Hvor absurd at tro at Herren ville give en lille håndfuld mennesker i Palæstina sin dyrebare vejledning gennem åbenbaring, og at Han nu, i vor nød, ville lukke himlen, således som Han sagde til Israels børn at Han ville, hvis de ikke ville efterleve Hans befalinger. Herren sagde:

„Jeg vil bryde eders hovmodige trods, og jeg vil gøre eders himmel som jern og eders jord som kobber ...“ (3. Mos. 26 : 19)

Hvis Bibelen var „slutningen på profeterne“, ville det være af mangel på tro, og det er grunden til, at himlen til tider var lukket og låset og blev som jern og jorden som kobber.

Herren vil ikke tvinge sig ind på folk, og hvis de ikke tror, vil de ikke modtage noget besøg. Hvis de er tilfredse med at være afhængige af deres egne begrænsede beregninger og fortolkninger, så vil Herren naturligvis overlade dem til deres selvvalgte skæbne.

Da vi positivt ved, at Gud lever og er den samme i går, i dag og for evigt, kan vi måle menneskenes trofasthed og åndelighed ved graden og fylden af forbindelserne mellem dem og Gud.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kristus er opstanden.

Af Præsident David O. McKay 123

Opstandelsen.

Af Sterling W. Sill 125

Dybt i mit hjerte.

Af Ida M. Barkan 128

Den Præsiderende Biskop taler

om Mål. Fra det Præsiderende

Biskopråd 132

Hjælpeforeningen

Familien og opstandelsen.

Af Roy W. Doxey 134

Søndagsskole

Påskefesten.

Af Helen Blake Smith 137

Ungdomssiderne

En betagende fortryllelse.

Av Ivan J. Barrett 140

G. U. F. 143

Genealogi

Fangerne skal blive fri 145

Fra Missionens Præsidentskab 147

Børnenes sider

Skatten i skoene 25

Hundevalpen lærer noget 27

Ramon og hønsene 29

Forside billede:

Foto: Konrad Bär

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4 · April 1968 · 117. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

AF PRÆSIDENT
DAVID O. MCKAY

Kristus er opstanden

Intet menneske kan anerkende opstandelsen – den begivenhed vi fejrer som Påsken – og være konsekvent i sin tro uden også at anerkende eksistensen af en personlig Gud. Gennem opstandelsen besejrede Kristus døden. Tro på Hans opstandelse betyder også tro på menneskets udødelighed. Jesus gik gennem alle livets erfaringer, akkurat ligesom du og jeg. Han kendte til lykke, han lærte smerte at kende. Han glædede sig med andre, lige så vel som Han sørgede med dem. Han kendte venskab. Han døde en legemlig død, akkurat som ethvert andet dødeligt menneske. Ligesom Hans Ånd levede efter det, som kaldes døden, således skal vor ånd også leve.

Det er et klenodie ud over al forståelse at kunne sige: „Men jeg ved, at min Løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.“ (Job 19 : 25)

Den, som således kan vidne om den levende Forløser, har sin sjæl forankret i evig sandhed.

At menneskets ånd går triumferende gennem dødens porte ind til evigt liv er et af de strålende budskaber, som Kristus, vor Forløser, gav os. For Ham er dette jordiske liv blot en dag, og dets afslutning kun livets solnedgang. Døden, som kun er en søvn, følges af en strålende opvågning i et evigt riges

*Der er ingen grund
til at frygte døden.
Den er kun en hændelse i livet.*

morgen. Da Maria og Martha så deres broder i den mørke og tavse grav, så Kristus ham stadig som et levende væsen. Denne kendsgerning udtrykte Han med de to ord: „Lazarus sover.“

Hvis enhver, der deltager i en påske-gudstjeneste, vidste, at den korsfæstede Kristus virkelig opstod fra graven den tredje dag — at hans sjæl, efter at have været sammen med andre i åndevederen, atter tog Hans gennemborede legeme i besiddelse, og efter at have færdedes blandt menneskene i et tidsrum af fyrretyve dage steg til himmels som en herliggjort sjæl til sin Fader — hvilken velsignet fred ville der da komme til sjæle, som nu pinnes i tvivl og uvished!

Selv om det er rigtigt, at viden om personlig udødelighed ikke afhænger af virkeligheden af Jesu opstandelse, så vil dog den fastslåede kendsgerning, at Han opstod af graven og var sammen med sine disciple, på mange måder yde den stærkeste støtte til dette håb.

Der er ingen grund til at frygte døden; den er kun en hændelse i livet. Den er lige så naturlig som livet. Hvorfor skulle vi frygte den? Nogle frygter den, fordi de tror, at den er afslutningen på livet, og livet ofte er det dyrebareste vi har. Evtigt liv er menneskets største velsignelse.

Hvis blot menneskene ville „gøre Hans vilje“ i stedet for at se håbløst ned i den mørke og triste grav, så ville de vende deres øjne mod himlen og vide, at „Kristus er opstanden!“

Kristus kom for at forløse verden fra synd. Han kom med kærlighed i sit hjerte til hvert enkelt menneske, med forløsning og mulighed for genfødselse for alle. Ved at vælge Ham som vort ideal, skaber vi i os selv et ønske om at være som Han, at have fællesskab med Ham. Vi opdager livet, som det bør være og som det kan være.

Den øverste apostel Peter, den utrættelige Paulus, Profeten Joseph Smith og andre sande disciple af den opstandne Herre erkendte i Ham den enkeltes Frelser, for sagde Han ikke: „... dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1 :39)? — ikke at ofre den enkelte for den socialistiske eller kommunistiske stats forevigelse.

Medlemmerne af Kristi Kirke har pligt til at gøre den syndfri Menneskesøn til deres ideal. Han er det eneste fuldkomne væsen, som nogensinde har gået på jorden, det største eksempel på ædelhed, gudlignende af natur, fuldkommen i sin kærlighed, vor Forløser, vor Frelser, vor Evige Faders ubesmittede Søn, Lyset, Livet, Vejen.

Af hele min sjæl ved jeg, at døden er overvundet af Jesus Kristus.
Fordi vor Forløser lever, skal vi også leve!

Opstandelsen

AF ÆLDSTE STERLING W. SILL
Assistent til De Tolvs Råd

Det største af alle vore menneskelige begreber har at gøre med personlighedens udødelighed og den menneskelige sjæls evige hørighed. Gud, som er ophavsmanden til livet, er også ophavsmanden til et guddommeligt program for vor evige fremgang og lykke. Og programmet mister kun muligheden for at gå i opfyldelse, hvis vi undlader at gøre vor del. Den kendsgerning, at vi ikke forstår alle enkelthederne, bør ikke forhindre os i at være trofaste og lydige, da ingen i virkeligheden kender ret meget til noget som helst. Vi forstår ikke vor egen fødsel eller livet eller døden. Nogle har sagt, at de ville ikke tro noget, som de ikke forstod, men denne filosofi sætter en så stærk grænse for de ting vi kan tro på, at ethvert virkelig godt resultat bliver umuligt.

En af de mest dybsindige udtalelser, Jesus kom frem med, var den erklæring, hvor Han sagde: „Alting er muligt for den, som tror.“ Hvis et menneske tror på sundheds- og ernæringslovene, kan han få store velsignelser, selv om han måske ikke forstår alle de processer de omfatter. Man kan have nytte af lys, kraft og varme uden at forstå ret meget om elektricitet.

Vi hædrer Sir Isaac Newton, fordi han opdagede loven om tyngdekraften, og dog er selve tyngdekraften endnu ikke blevet opdaget. Vi har blot opdaget nogle af de ting, som tyngdekraften udfører. Ingen kan i virkeligheden forstå elektricitet eller solskin eller hvordan græsset gror. Vi forstår ikke, hvorledes vort sind virker, eller hvorledes cellerne i vort legeme fornyer sig. Vi opdagede ikke engang vor egen blod-cirkulation før Harvey's tid for omkring 300 år siden. Selv nu er det aldrig lykkedes den klogeste videnskabsmand med det bedst udstyrede laboratorium at skabe et dødt blodlegeme eller lave et agern som

kan gro. Heller ingen kan skabe liv eller forhindre død. En af de dyrebareste ting der eksisterer, er livet, og en af de vigtigste begivenheder i livet er døden.

Døden er porten til udødelighed. I sandhed, døden er ikke et uheld eller en fejltagelse. Den er en del af Guds program, hvor ånden og legemet bliver midlertidigt adskilt, som forspil til åndens endelige rensning og udvikling før legemets opstandelse og sjælens ophøjelse. Fordi vi tænker på døden og nogle af de ting, der er forbundet med den, som noget ubehageligt, afslår vi ofte at yde dem den rette opmærksomhed. Og kun hvis vi tænker tilstrækkeligt på døden, kan vi virkelig forberede os til den. Døden hører ikke op med at eksistere, blot fordi man ignorerer den. Vi kan selv have meget stor gavn af at have en virkelig tro på alle Guds love, herunder legemets bogstavelige opstandelse. Og vi kan i sandhed ikke vente med at tro på opstandelsen, indtil alle de processer den omfatter forstås fuldtud. Det mest effektive redskab til al vor fremgang er at have tro på vor evige Himmelske Fader.

Der kan ikke være nogen tvivl om den kendsgerning, at de fleste af os i fuldt alvor undervurderer Gud. Mange mennesker tror ikke på Ham, andre tror næsten ikke på Ham, da de forestiller sig Ham som en eller anden mystisk, uforståelig, upersonlig indflydelse, som de ikke kan opfatte. Tænk blot på, hvordan det ville hjælpe os, hvis vi tænker på Gud således som Skriften beskriver Ham. Skriften hylder Gud som en alvis, alvidende, almægtige person, i hvis billede vi er skabt. Han er vore ånders bogstavelige Fader, og Jesus Kristus er Hans Enbårne Søn i kødet. Gud er Skaberens af utallige verdener med alle deres love, undere, orden og skønhed. Han er ikke alene vor ånds Fader, men Han har vore største interesser

for øje. Da Han skabte sit evige program, begrænsede Han ikke fordelene til de få ting, som vi tungnemme og ofte ulydige dødelige enten kunne forstå eller leve op til.

Med al vor opblæste viden ved vi sandsynligvis ikke en milliontedel af hvad Gud ved, vi forstår heller ikke blot en lille del af de velsignelser, Han har parat til os. Paulus sagde: „Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker Ham.“ (1. Kor. 2:9). Med alle vore skavanker og svagheder, hvorfor skulle vi da tvivle på Gud? Eller hvorfor skulle vi undlade at tro på Ham eller ignorere Ham? Gud gør ikke noget, som er skadeligt eller lunefuldt eller midlertidigt. Skriften fremhæver, at „alt hvad Gud gør skal vare for evigt.“ Til trods for Hans ord og til trods for vor egen fornuft forestiller vi os alligevel, at en kort dødelighed, fyldt med besværligheder, er alt hvad der findes i livet. Følgelig lever vi i henhold til dette og gør ofte meget lidt for at fremme det program, som vor ophøjede, evige Fader har udkastet for de børn, som Han elsker.

Nogle mennesker tænker slet ikke på det evige liv, hverken på den ene eller den anden måde. Nogle forestiller sig, at vi for altid vil være berøvet de fantastiske skabninger, som vi kalder vore legemer, vore personligheder, vore følelser og vore hukommelser. Andre tror, at vi vil blive som en masse små regndråber, som alle bliver kastet i et fælles hav, hvor al individuel identitet vil gå tabt. En eller anden har spurgt: „Hvilken slags skabning tror vi i det hele taget at Gud er? Hvorledes kunne vi tro, at Han ville skabe menneskelige sjæle, give dem forstand til at tænke med, hjerte til at elske med, hænder at arbejde med, og så lade tiden skylle dem alle bort, som om de overhovedet ikke havde nogen værdi?“ En sådan tanke er utrolig og komplet uværdig for et så vidunderligt væsen som vor evige Himmelske Fader.

Vi venter, at vore små børn, som ikke har nogen erfaring og forståelse, skal tage imod råd fra deres klogere og mere erfarne forældre. Hvis et fem-årigt barn insisterer på at gå sine egne veje, ville vi vente at han skulle komme i fortræd. Eller hvis han skulkede fra skole eller var ulydig mod sundhedslovene, kunne vi forudsige en urentabel fremtid for ham. Hvad om vi med fuld tillid til Gud forsøger at finde ud af så meget vi kan om den uhyre opmuntrende tanke, at der er en personlig, bogstavelig, legemlig opstandelse? For vi kan opnå alle Guds velsignelser, hvis vi udvikler tilstrækkelig tro til at leve op til dem.

For det første får vi at vide, at der findes flere slags opstandelser. Der er de retfærdiges opstandelse og der er de uretfærdiges opstandelse, og der er mange grader derimellem. Angående dette sagde

Jesus: „... den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre Hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.“ (Johs. 5:29) Alle, både gode og onde, vil opstå. „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus“, (1. Kor. 15:22) men hvis vi lever på den rigtige måde, kan vi forbedre vor personlige opstandelses kvalitet. I Brevet til Hebræerne omtalte apostlen Paulus nogle, som gjorde visse ting, „og i en tale til korinterne påpegede han, at nogle ville opstå til solens herlighed, nogle til månens herlighed og nogle til stjernernes herlighed, og så sagde han: „... stjerner er forskellig fra stjerner i glans. Således er det også med de dødes opstandelse.“ (1. Kor. 15:41—42)

I en åbenbaring fra vore dage får vi at vide, at hvis vi tilfulde efterlever Evangeliets lov, kan vi blive celestiale ånder med magt til at opstå med celestiale legemer. Vi synes måske, at legemet er temmelig vidunderligt som det er, men Paulus siger: „Hvad der sås i forkrænkelighed, opstår i uforkrænkelighed; hvad der sås i vanære, opstår i herlighed; hvad der sås i svaghed, opstår i kraft; der sås et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme.“ Hvis vi ikke helt kan forstå, hvorledes dette er muligt, så prøv blot at forstå, hvorledes Gud allerførst på så virk-

ningsfuld måde kunne samle dette store mesterværk af kød og blod, ben og væv, intelligens og fornuft, opfattelsesevne og personlighed. Når selv et svagt, dødeligt menneske kan udføre så vunderlige ting som vi ser omkring os hver dag, hvorfor skulle vi så sætte grænser for Guds evne til at gøre som Han har lov?

Vi har foran os eksemplet med Jesu opstandelse med mange mennesker til at bevidne den. Men efter Jesu opstandelse var der mange andre, som også opstod. Skriften siger: „Og gravene åbnede sig, og mange af de hensovede helligs legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter Hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange.“ (Matt. 27:52—53). Den første opstandelse begyndte for over nitten hundrede år siden og vil afslutte, når Kristus kommer i sin herlighed for at regere på jorden i de tusind år. Når Han kommer, vil de som har levet et retfærdigt liv, blive borttrykket for at møde Ham. (I Tess. 4:17) Og Johannes siger: „De blev levende og blev konger med Kristus i tusinde år. (De andre døde blev ikke levende, før de tusinde år var til ende). Dette er den første opstandelse. Salig og hellig er den, som har del i den første opstandelse! dem har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds og Kristi præster og være konger med Ham i de tusinde år.“ (Åbenb. 20:5—6) De, som ikke har gjort sig fortjent til de retfærdiges opstandelse, må vente til de uretfærdiges opstandelse, som vil finde sted efter Tusindårsriget.

Et af vore største problemer med hensyn til at tro på opstandelsen, kommer sandsynligvis først og fremmest af, at vi ikke forstår vore legemers betydning. Til trods for den kendsgerning at det menneskelige legeme er Guds største mirakel, er der nogle mennesker, som har forkyndt at de fik deres legemer som en eller anden slags straf. De tror, at de var tænkt som et fængsel, og at legemets død er en velkommen befrielse for ånden. Meh hvis et dødeligt legeme ikke var nødvendigt, ville det aldrig være blevet skabt oprindeligt. Hvis opstandelsen ikke var nødvendig for evigheden, ville den aldrig være blevet indstiftet. Hvis et legeme ikke var nødvendigt for Gud Faderen, ville Guds Søn aldrig være opstået. Jesu opstandelse var ikke blot for at tilfredsstille en eller anden midlertidig bekvemmelighed. Jesus mistede ikke sit legeme efter sin opstandelse. Det fordampede ikke, det udvidede sig heller ikke på en eller anden mystisk måde for at opfylde det umådelige rum. Gud er ikke en ufattelig masse uden legeme, personlighed, følelser eller form. Åbenbaring i vore dage bekræfter Bibelens lærdomme om, at Gud er vor Himmelske Fader, og at vi, Hans børn, ligner den Fader, i hvis billede vi blev skabt. Men Faderen og

Sønnen har begge igen vist sig på denne jord i denne sidste dages forvaltning, og vi ved, at de hver for sig er et personligt herliggjort væsen. Et vers i vore dages Skrift siger: „Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneske. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd.“ (L. & P. 130:22)

Til trods for åndens ufuldkommenhed i sig selv, er der dog nogle, som insisterer på at berøve Gud selv Hans legeme. Nogle vil reducere vor Himmelske Fader til en ånd eller gøre Ham til blot en påvirkning. En har beskrevet Ham som et evigt princip. Hvordan ville du synes om at miste dit legeme eller en del af det eller blive blot en påvirkning eller et evigt princip? Nogle fornægter Herrens ord ved at påberåbe sig uvidenhed, men selv da indvikler vi os i nogle meget alvorlige problemer. Det synes ikke at bekymre os altfor meget, at vi ikke forstår vitaminer eller elektricitet eller solskin, og vi er alligevel ivrige efter at gøre, hvad der er nødvendigt for at drage fordel af disse ting. Og hvis Gud kan skabe os fra begyndelsen, kan vi være sikre på, at Han har evne til at holde sine løfter om, at vi skal opstå.

For nogen tid siden sagde dr. Werner Von Braun: „Mange mennesker synes at føle, at videnskaben på en eller anden måde har gjort religiøse ideer ubetimerlige eller gammeldags.“ „Men“, sagde han, „jeg tror at videnskaben har en virkelig overraskelse til de skeptiske. Videnskaben fortæller os f.eks. at intet i naturen, selv ikke den allermindste partikel, kan forsvinde uden et spor. Naturen kender ikke tilintetgørelse, alt hvad den kender er forvandling. Og hvis Gud anvender dette grundprincip på de allermindste og ubetydeligste dele af sit univers, er det så ikke sund fornuft at antage, at Han også anvender det på den menneskelige sjæl? Det tror jeg det er. Og alt hvad videnskaben har lært mig og stadig lærer mig, styrker min tro på at vor åndelige eksistens fortsætter efter døden. For intet forsvinder nogensinde uden et spor.“

En dag vil enhver af os nå til den tid og det sted, hvor denne store begivenhed vil blive virkelighed og en personlig erfaring for os. Hvor taknemmelige vil vi da være, hvis vi har gjort os fortjent til de højeste velsignelser i de retfærdiges opstandelse. William James sagde engang, at „det bedste argument til gunst for evigt liv er, at der eksisterer et menneske, som fortjener det.“ Vort vigtigste ansvar er at gøre os fortjent til en celestial opstandelse, og så vil Gud sørge for resten. Så vil den rene ånd flyde i vore årer. Vi vil være som Gud og vil leve for evigt sammen med Ham i Hans rige. Må Han velsigne vort liv så vi kan nå dette, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Karens blik faldt på det brev, som Jody havde lagt på kommoden dagen før, og som hun helt havde glemt at læse. „Det er en seddel fra lærerinden“, havde Jody forklaret, idet hun trak sig tilbage til sit eget værelse og til sin ensomhed. Karen spekulerede over, hvor længe det skulle vare, før Jody ville blive „normal“ igen. Eller var det under de foreliggende omstændigheder virkelig „normalt“, at hun opførte sig således. Trods alt, hvad hun havde læst, og alle de diskussioner, hun havde deltaget i, havde hun aldrig kunnet udforske et barns sorg, når det stilles ansigt til ansigt med døden. Hvor længe kunne et barn sørge? Karen rev konvolutten op og læste:

„Kære fru Wilson — Jeg vil være Dem taknemmelig, hvis De vil komme hen til mig, så snart det er Dem muligt, mellem 12:30 og 13:00 — eller efter skoletid — hvad der nu passer Dem bedst. Med venlig hilsen, Mary Jackson.“

Så snart det er Dem muligt

...Frøken Jackson vidste besked med Art's død og ville ikke bede om en samtale, hvis ikke det var tvingende nødvendigt. Måske var det galt med Jody's aritmetik igen. Art havde altid hjulpet hende med problemerne, tænkte Karen. Hun måtte hellere gå hen til skolen endnu idag. Hvis Jody trængte til hjælp til lektierne, ville hun hjælpe hende; hun måtte være både fader og moder til barnet.

Karen havde prøvet at holde sig tapper over for Jody. Netop fordi børn er så påvirkelige og sommetider viser en forbavsende hukommelse, havde Karen bestræbt sig for at hindre, at Jody ophobede alt for mange sørgelige minder fra denne tragiske periode, selv om det betød, at hun måtte smile, når hendes hjerte græd, og tale, når hun havde mest lyst til at græde. Jody havde trukket sig tilbage næsten fra det øjeblik, hendes fader døde; hun spiste sine måltider i tavshed, og gik så ind på sit værelse eller i skole. Men nu havde Karen bestemt sig til at søge noget arbejde; de skulle genoptage livet sammen, de to. Karen var virkelig taknemmelig for, at hun havde Jody. Hun ville have adopteret et barn til. Børn bør have brødre og søstre, men Art's dårlige helbred havde holdt hende tilbage fra at lægge mere ansvar på ham. Hun smilede svagt; en antydning af

AF IDA M. BARKAN

Dybt i mit hjerte

glæde banede sig vej til hendes sorgfulde hjerte ved tanken om det smukke forhold, der havde været mellem Art og Jody.

Da Karen 2 timer senere var på vej hen til skolen, gik hun og tænkte på de timer, Art og Jody havde haft sammen

under hjemmearbejdet. Som lærer havde Art tilbragt det meste af sit liv som voksen sammen med børn, og han nærede dyb kærlighed til dem. For Jody havde han været fader, lærer, rådgiver og kammerat. Nu følte Karen sig uegnet til at udfylde de mange tomme pladser, der var blevet i Jody's hjerte ved hans død. Frøken Jackson ville sikkert fortælle hende, at Jody ikke arbejdede tilfredsstillende i skolen. Men hvad kan man forvente af et barn, som lige har mistet sin fader?

Men frøken Jackson havde intet at bebrejde Jody med hensyn til hendes skolearbejde. „Men det er mærkeligt“, sagde lærerinden, og hendes panderynker blev endnu dybere, „som barnet helt har trukket sig tilbage fra alle de andre.“

„Hvude De ikke ventet det?“ – Karen fortrød øjeblikkeligt sin irritation.

„Nej!“ Lærerinden så åbent og frimodigt på hende. „Dette er Deres barns første møde med døden; men jeg har set mange børn under lignende omstændigheder. Ingen af dem har opført sig sådan. Det er ikke naturligt efter så mange ugers forløb. Børn i den alder kan almindeligvis ikke modstå det dragende ved livet. Hun burde være ude og lege med sine veninder i stedet for at trække sig ind i sig selv, som hun åbenbart gør i øjeblikket.“

„Jamen, de stod hinanden meget nær, Jody og hendes fader.“ Karen havde den mærkeligste fornemmelse af, at hun var ved at strides med sig selv. Uvillig til at udtale sig om sin egen bekymring over, at Jody afsondrede sig, hun var oven i købet bange for at indrømme det, var hun nu indforstået med, at der var noget mærkeligt ved Jody's opførsel. Skulle man ikke tro, at når et barn mister den ene af sine forældre, vil det knytte sig nærmere til den anden?

„Vi havde sådan et godt forhold til vores datter“, sagde Karen stille, idet hun rejste sig og begyndte at trække handskerne på. „Vor datter er adopteret af os. Et adopteret barn er sommetider mere velkommet og højere elsket end et, man selv har fået. Tror De ikke det?“

„Jeg er vis på, at De holder meget af Deres barn.“ Frøken Jackson rejste sig også. „Jeg håber, det vil lykkes Dem at få hende ud af dette forfærdende tungsind.“

Forfærdende tungsind

... De ord optog fuldstændig hendes tanker, medens hun gik hjem. Utroligt, at den beskrivelse skulle passe på hendes ellers så glade, muntre og lykkelige pige. Utroligt også, at Jody ikke havde klynget sig til sin moder i disse uger. I begyndelsen havde Karen slet ikke lagt mærke til det, alt for optaget som hun var af sin egen sorg. Senere havde hun prøvet at overbevise sig selv om, at det blot var noget forbigående. Hvem siger også, at lærerinden vidste alting? Der findes børn, der mister deres fader den ene dag og er ude at lege den næste – men ikke Jody. Ikke hendes flittige, intelligente, kærlige Jody.

Men noget måtte der gøres. Skulle hun spørge direkte: „Jody, hvorfor holder du dig væk fra mig?“ Hun var lige fra begyndelsen gået den direkte vej. Barnet vidste, at hun var adopteret. Karen talte frit og ofte om det, selv om det havde fremkaldt heftig kritik fra visse sider, især fra hendes veninde Henny, som selv var moder til to adopterede børn.

Karen prøvede at skubbe tanken om Henny tilside, fordi hendes afvisende og kølige væsen i den sidste tid stadig rørte ved et ømt punkt. Da Jody havde spurgt: „Hvorfor kommer tante Henny aldrig mere?“, havde Karen svaret: „Fordi hun er flyttet så langt væk.“ Men seks husblokke kan vel næppe betegnes som „langt væk“.

Karen kunne stadig ikke forstå Henny's holdning. „Men hvorfor får man ikke tale åbenlyst om adoption?“ havde Karen spurgt. „Det er da et problem, alle vi har, som har adoptivbørn.“

„Det er ikke noget problem!“ indvendte Henny. „Jo, børnene bør have det at vide, men man skal ikke komme frem med det ved enhver lejlighed! Du behandler dette, som du ville behandle et hvilket som helst delikat emne; men det er da ikke nødvendigt at tale om det hele tiden. Jeg bryder mig i hvert fald ikke om, at mine børn alt for tit bliver mindet om, at de er adoptivbørn.“

De var altså ikke enige på det punkt, men var det derfor nødvendigt at bryde et venskab? Karen havde ikke været helt klar over, hvor meget hun savnede sin veninde, for Henny kom og besøgte hende, da Art var død. Men hvis Karen havde håbet på, at de skulle genoptage deres tidligere forbindelse, så tog hun fejl. Dage blev til uger – men Henny kom ikke igen.

Karen kunne ikke lige bestemt huske, hvornår hun første gang havde diskuteret sagen om adoption med Jody, men hun erindrede én dag, da Jody, som på det tidspunkt var 6 år, havde spurgt, da de sad ved middagsbordet: „Er det rigtigt, at fru Nordahl inde ved siden af har et lille barn, der vokser under hendes hjerte?“

„Ja, det er rigtigt nok“, svarede Karen.

„Er det også der, jeg kom fra – inden i dig?“

„Nej, lille skat, jeg adopterede dig jo, det ved du nok.“

„Hvorfor voksede jeg ikke inden i dig?“

„Af en eller anden grund kunne der ikke vokse nogen lille baby inden i mig. Kan du huske, da vi ordnede haven og såede gulrødder og ærter og plantede tomater? Der var noget, der voksede op, og der var noget, der ikke voksede op. Sommetider kan baby'er vokse i en mor, og sommetider kan de ikke. Da du jo altså ikke voksede i mig, så gik jeg hen på det hospital, jeg fortalte dig om; det er der, hvor der er baby'er, hvis mødre ikke kan beholde dem, og så tog jeg den allerpæneste og allersødeste baby – det var dig!“

„Mor, må jeg få en kage til?“

Der er tider i ens liv – reflekterede Karen – hvor der dukker minder op, som egentlig ikke har nogen forbindelse med det tilfælde, der får dem til at dukke op. Hvorfor kom hun nu til at tænke på den sørgelige dag, da Buller, deres hund, blev kørt over af en bil og efterlod sig et kuld hvalpe på fire, der var to uger gamle? „Hvad skal der nu ske med hvalpene?“ havde Jody sønderknust og grædende spurgt.

„Jeg vil sende dem hen på dyrehospitalet, hvor de vil blive plejet godt, indtil man finder nogle familier, som elsker hundehvalpe, og som vil have dem.“

„Det er ligesom med mig! Den mor, der fik mig, døde hun? De baby'er på hospitalet dør deres mor, ligesom Buller døde?“

„Nøj, ikke altid, min søde pige. Sommetider dør de. Sommetider er mødrene alt for syge til at de kan passe baby'er, og sommetider har de ingen far. En baby skal have en mor og en far, der kan elske hende og passe på hende. Det er det, man kalder for en familie: en far, en mor og et barn.“

Karen låste døren op og gik ind i huset; hun var klar over, at der ikke blev noget af at søge arbejde idag. Helt tilbage i bevidstheden var der nogle tanker, der pinte. Hun var nødt til at gennemgå Art's skab og afhænde hans tøj. Hver gang hun kom i tanker om det, kunne hun alligevel ikke få sig til det, men det skulle jo gøres. Måske kunne hun gøre det imorgen, når Jody var gået i skole. Hun måtte ikke lade Jody se hendes sorg; hun skulle være rolig og tapper over for barnet. Hvis hun skulle græde, måtte hun gøre det om natten, når hun kunne presse ansigtet ned i puden.

Ved Art's skrivebord tog hun de kondolencekort op, som hun endnu ikke havde takket for. Ti års undervisning på én skole giver en hel del elever, og Art's kærlighed til sine elever var resulteret i fortsat venskab med dem. Hun tog et af kortene op, men i stedet for ordene på det så hun sin datters bedravede ansigt. Hvordan skulle hun bære sig ad med at holde sin fortvivlelse for sig selv? Bekymret stirrede hun ud af vinduet, indtil hendes blik standsede ved naboen, fru Nordahl, som var frugtsommelig, og som gik en tur i haven med sin 4-årige søn. En tanke havde allerede halvvejs taget form hos hende, da hun forlod skrivebordet og gik ind til fru Nordahl. Lidt tøvende forelagde hun hende sit problem, og sammen blev de enige om, at de skulle se at få Jody ud af huset den eftermiddag. „Jeg håber, det går“, sagde fru Nordahl.

„Tak, skal De have, fordi De vil hjælpe mig.“

Nu stod hun ved vinduet og iagttog Jody, der kom slentrende hen ad gaden, indtil fru Nordahl kaldte på hende. De udvekslede nogle ord, og med et smil skyndte Jody sig hjem.

„Mor“, råbte hun, „fru Nordahl vil gerne have, at jeg passer lidt på Poul. Hun er træt og vil så gerne hvile sig lidt. Må jeg?“

„Selvfølgelig. Men drik lige din mælk først.“

Ved bordet studerede Karen Jody's ansigt, som ganske langsomt begyndte at miste sit ivrige udtryk og antage det spekulative, ulykkelige udtryk, det havde haft i over en måned. „Bliver damer altid trætte, når de skal have baby'er?“

„Det meste af tiden.“ *Åh, om du dog ville stille nogle flere spørgsmål, tænkte Karen. Sig noget, lige meget hvad! Træk dig ikke tilbage fra mig, skattepige!*

„Mor, jeg kan godt huske dengang fru Nordahl skulle have Poul, og du sagde til mig, at baby'en lå under hendes hjerte.“

„Ja, for det er der, baby'er vokser.“

Jody rejste sig langsomt og gik hen imod døren. Uden et ord eller et blik tilbage gik hun ud. Karen stirrede efter hende, ulykkelig, forvirret, fuldstændig rådvild. *Hvad er der hændt mit barn? Hun undgår mig! Hun har ikke tillid til mig!*

Hun tvang sig til at gå hen til Art's skrivebord, hvor

hun gav sig til at besvare kondolencehilsenerne, indtil det blev mærkt. Hun lagde to bøffer på panden, dækkede op til to ude i køkkenet og kiggede ud ad vinduet, om Jody snart kom. Der var ingen ude i haven. Hun lavede en salat, som Jody godt kunne lide, kom den i en skål og kiggede ud igen. Tøvende rakte hun op på hylden efter en pose kartoffelmos, men satte den så tilbage igen, forlod køkkenet og gik over til naboen. Hun måtte ikke se så nedslået ud. Langsomt gik hun over vejen mellem de to huse. Hun bankede på og trådte ind i køkkenet. Fru Nordahl sad i en gyngestol og læste højt for Poul.

„Hvor er Jody“, spurgte Karen.

„Er hun ikke inde hos Dem? Det er da cirka en halv time siden, hun gik.“

En bølge af ængstelse skyllede ind over Karen. Hun vendte sig halvvejs mod døren, drejede sig igen om mod fru Nordahl og stirrede på hende. „Hun går aldrig nogen steder uden at sige det til mig!“

„Hun er måske gået ind til en af naboerne.“ Fru Nordahl prøvede på at få sin stemme til at lyde troværdig. „Hvorfor spørger De ikke dem? Jeg til gerne gå for Dem, men . . .“

„Ja, det kan være, hun er der. Jeg går lige med det samme.“

Hun ringede på hos en af naboerne og hos den næste, indtil hun havde været alle huse igennem på begge sider af gaden, uden resultat. Hun slæbte sig tilbage til sit eget hjem, medens hun tænkte, at hun nok hellere måtte ringe til politiet. Foran huset stod en bekymret fru Nordahl og ventede på hende.

„Hun er der ikke“, sagde Karen tonløst.

Som hun nu gik hen mod døren, hørte hun telefonen ringe. Hun styrtede ind og tog den.

„Karen? ... Det er mig – Henny.“

„Ja?“ – Selv om det var dejligt at høre fra Henny, så var øjeblikket ikke lige til selskabelig snak.

„Jody er her.“

Det var, som skulle benene knække under hende, men hun tvang sin stemme til at lyde normal. „Jeg kunne ikke forstå, hvor hun var gået hen. Jeg kommer med det samme og henter hende.“

„Jeg skal nok følge hende hjem, hvis du vil have det. Tom er hjemme, så jeg kan tage af sted med det samme.“

Karen lagde røret på og faldt befriet om i en stol. Helt afslappet, som havde al styrkte forladt hende, sad hun der i det stille, mørke hus og prøvede at få lidt orden på sine tanker. Men ikke med al sin tænkning kunne hun finde nogen forklaring på, hvorfor Jody var gået hen til Henny. En sagte banken på døren fik hende til at springe op. Det var fru Nordahl.

„Der blev ved med at være mørkt hos Dem, så jeg tænkte ...“

„Jody er henne hos min veninde, min gamle veninde Henny Scott.“

„Scott? Det er jo det navn, som Jody bad mig om at slå op i telefonbogen. Hun ville også gerne have at vide, hvor Briggs Street ligger. Hun vidste ikke, at den gade kun ligger seks husblokke herfra.“

„Fru Scott er fornyligt flyttet dertil – vi har ikke besøgt hende der endnu.“

Hun tændte lyset i gangen for fru Nordahl og var glad for igen at få lov til at være alene og søge at samle de flygtige tanker, der måske kunne væve hele denne forvirrende labyrint til et eller andet mønster. Det kunne ikke tage så lang tid at gå de seks blokke; de måtte snart være her, så Karen kunne få hele forklaringen. Hendes utålmodighed blandede sig med bange anelser. På vagt over for lyden af deres fodtrin, var hun allerede ved døren, før de kom op på det første trappetrin. I skæret fra lygten kunne hun se, at Jody havde grædt, og at Henny's øjne også var lidt fugtige.

„Jody, lille skat!“ Hun drog barnet ind til sig. „Jeg har været så bekymret for dig!“

„Karen, Jody fik noget at spise henne hos mig, så synes du ikke, hun skal have lov til at gå ind på sit værelse og klæde sig af?“

„Jo, det er en god idé“, svarede Karen. „Tag du din nye natdragt på og vis tante Henny, hvor fin den er.“

Da Jody var vel ude af stuen, vendte hun sig med angst i blikket mod Henny. „Hvad er der sket?“

„Jeg ved virkelig ikke, hvordan jeg skal fortælle dig det nænsomt. Hun stod simpelthen pludselig i døren og sagde,

at hun var løbet hjemmefra og spurgte, om hun måtte bo hos mig.“

„Hvad – hvad i alverden er det, du siger?“

„Ja, jeg blev lige så overrasket, som du nu bliver. Jody sagde, at når jeg alligevel havde to adoptivbørn, så kunne jeg lige så godt have tre.“

„Det forstår jeg ikke. Jeg forstår overhovedet ikke et ord af det hele!“

„Det gør jeg – nu. Jody fortæller dig det nok selv. Jeg tror hellere, I to må tale den sag igennem uden min tilstedeværelse. Og hvorfor kommer du ikke hen til mig til frokost imorgen, det er så længe siden, Karen!“

Karen skyndte sig ind til Jody med en endnu større følelse af usikkerhed over sig selv, end hun havde haft nogen sinde, siden hun var barn. Jody sad på sengekanten og fumlede med silkebåndene på den nye natdragt.

„Jody“, sagde hun, idet hun sætte sig ved siden af barnet og prøvede på at lade sin stemme lyde venlig, selv om hun mente, hun burde være vred. „Hvorfor løb du hjemmefra?“

„Fordi jeg ikke ville tilbage til børnehjemmet“, råbte hun. „Du vil da ikke sende mig tilbage, vel?“

Karen strøg sig over de svidende øjne og spurgte: „Hvorfor skulle jeg dog det?“

„Du sagde til mig“ – Jody stammede i det –, „at den mor, som fik mig, gav mig væk, fordi hun ikke havde nogen far til mig. Nu er min far jo død, og jeg er ikke vokset under dit hjerte, og så troede jeg, at hvis jeg kunne bo hos tante Henny, fordi hun også har adopteret børn, så kunne jeg hele tiden være i nærheden af dig, og så kunne jeg da få dig at se engang imellem.“

„Jody! Jody, min sødeste lille pige!“ Karen var gledet ned på sine knæ og slog sine arme om barnet. „Hvordan kunne du dog få sådanne tanker?“

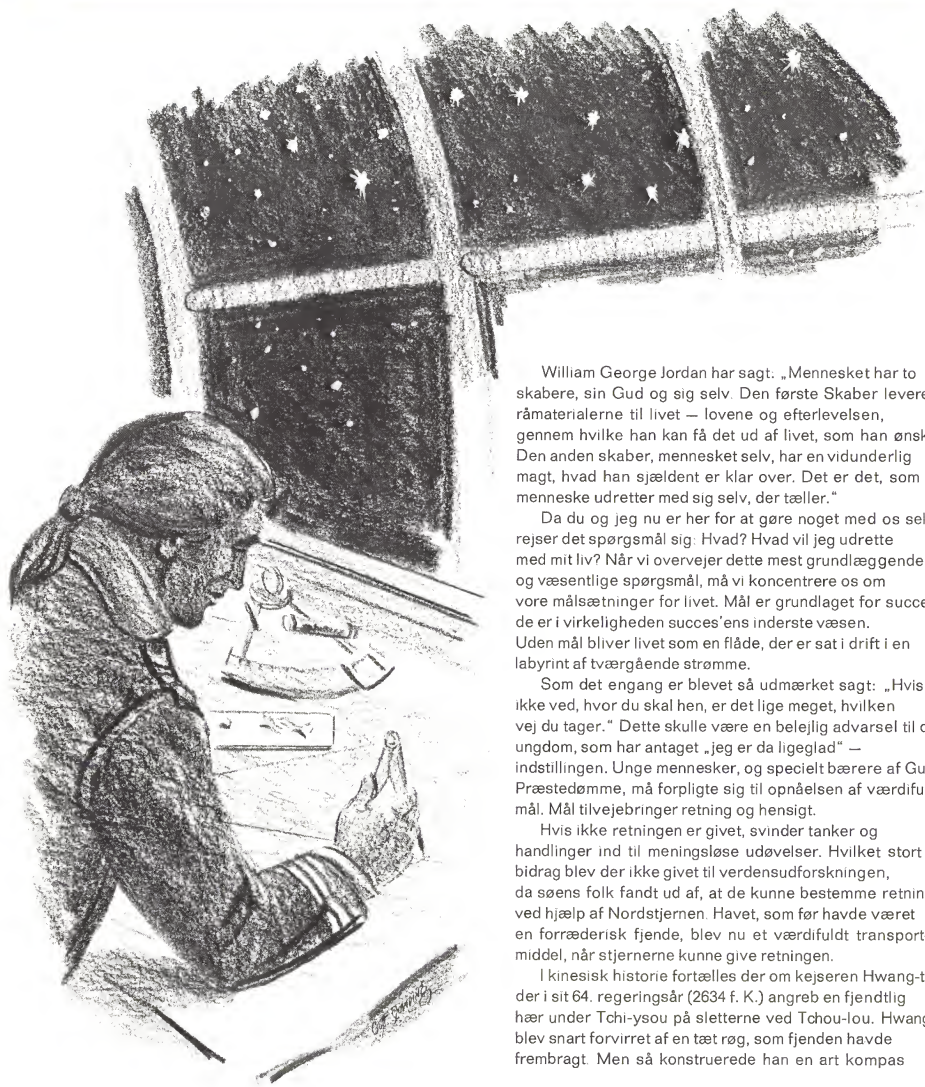
Hun begyndte at græde, men nu trængte Jody til tryghed og ikke til tårer. „Du havde jo en far. I ti år havde du ham. Da du var en lille baby, en lille, bitte en, trængte du til en far, der kunne være med til at opdrage dig, og det har han gjort meget fint – bedre, end nogen anden far kunne have gjort. Jeg ved, at du altid vil mindes den far, som var med til at gøre dig til den, du er. Giv dig væk? Jeg trængter til dig, skattepige, meget mere end nogen sinde før. Vi har mistet far, vi kan da ikke også miste hinanden. Hvad tror du, jeg skulle leve for, hvis jeg ikke havde dig?“

Karen følte to små hænder, der trykkede sig mod hver af hendes kinder. Hun så to store, blå, tåreblandede øjne, der stirrede spørgende ind i hendes. „Så meget elsker du mig altså... selv om jeg ikke voksede under dit hjerte?“

„Meget mere, min pige, meget mere. Du voksede ikke under mit hjerte, du voksede i det, dybt, dybt i mit hjerte, og jeg elsker dig over alt andet i verden!“

Pludselig begyndte barnet at hulke – det var som lyden af en dæmning, der brydes ved de indestængte følelsers styrke. „Åh, lille mor!“ hulkede hun.

Med Jody vuggende i sine arme lod også Karen tårerne løbe frit, medens hun hviskede: „Min lille pige – min allerkæreste skat!“

William George Jordan har sagt: „Mennesket har to skabere, sin Gud og sig selv. Den første Skaber leverer råmaterialerne til livet – lovene og efterlevelsen, gennem hvilke han kan få det ud af livet, som han ønsker. Den anden skaber, mennesket selv, har en vidunderlig magt, hvad han sjældent er klar over. Det er det, som et menneske udretter med sig selv, der tæller.“

Da du og jeg nu er her for at gøre noget med os selv, rejser det spørgsmål sig: Hvad? Hvad vil jeg udrette med mit liv? Når vi overvejer dette mest grundlæggende og væsentlige spørgsmål, må vi koncentrere os om vore målsætninger for livet. Mål er grundlaget for succes; de er i virkeligheden succes'ens inderste væsen. Uden mål bliver livet som en flåde, der er sat i drift i en labyrint af tværgående strømme.

Som det engang er blevet så udmærket sagt: „Hvis du ikke ved, hvor du skal hen, er det lige meget, hvilken vej du tager.“ Dette skulle være en belejlig advarsel til den ungdom, som har antaget „jeg er da ligeglad“ – indstillingen. Unge mennesker, og specielt bærere af Guds Præstedømme, må forpligte sig til opnåelsen af værdifulde mål. Mål tilvejebringer retning og hensigt.

Hvis ikke retningen er givet, svinder tanker og handlinger ind til meningsløse udøvelser. Hvilket stort bidrag blev der ikke givet til verdensudforskningen, da søens folk fandt ud af, at de kunne bestemme retning ved hjælp af Nordstjernen. Havet, som før havde været en forræderisk fjende, blev nu et værdifuldt transportmiddel, når stjernerne kunne give retningen.

I kinesisk historie fortælles der om kejseren Hwang-ti, der i sit 64. regeringsår (2634 f. K.) angreb en fjendtlig hær under Tchi-ysou på sletterne ved Tchou-lou. Hwang-ti blev snart forvirret af en tæt røg, som fjenden havde frembragt. Men så konstruerede han en art kompas

(Tchi-nan), der pegede mod syd, hvorved han kunne bestemme retningen. Da hans hær havde fået sin retningsorientering igen, kunne den forfølge Tchi-ysou og tage ham til fange.

Der er mange, der vandrer planløst omkring i „tågen“, simpelthen fordi de ikke har nogen retning eller mål.

Det er godt at huske, at der er 2 meget vigtige typer mål, kort-rækkende og langt-rækkende mål. Lad os, for at illustrere betydningen af denne forskel, antage, at vort mål er at bygge et hus. Selv om vi har sat vort mål, vil det aldrig blive fuldført uden nogle kort-sigtede mål som f.eks.: „I dag vil vi grave kælderens ud.“ „I morgen vil vi støbe grunden.“ o.s.v., indtil vore kort-rækkende mål faktisk bliver fuldført ved, at vi når vort langt-rækkende mål. Som en anden illustration kan det nævnes, at en bærer af Det aronske Præstedømme kunne have en kaldelse til mission som sit langt-rækkende mål. Han må som daglige mål have de punkter, der kan forberede ham til en mission: at ære sit Præstedømme, at studere Skriften, at leve et rent liv.

Medens det er vigtigt at mærke sig, at fremtidige mål kun kan nås gennem kort-sigtede måls opfyldelse, må man dog ikke overse betydningen af ikke at opgive langt-rækkende mål til fordel for daglige glæder. Salomon, en stor og vis konge, ombyttede langt-rækkende mål for forfølgelsen af mindre mål og kødelig tilfredsstillelse. Esau ofrede også sine langtrækkende muligheder og mål til fordel for det kort-sigtede mål at tilfredsstille sin sult.

Da både kort-rækkende og langt-rækkende mål er nødvendige for et vellykket liv, synes det på sin plads at spørge: „Hvilke mål ville give den største tilfredsstillelse?“ Svaret på denne forespørgsel afslører et af Evangeliets betydelige aspekter. Evangeliet selv er faktisk et sæt mål givet os af Herren for at hjælpe os med at nå den størst mulige tilfredsstillelse og succes. Selvfølgelig er det store langt-rækkende mål i dette liv ophøjelse i det celestiale rige. Og medens dette mål på sin vis går ud over vor fatteevne, er de kort-rækkende mål, der kulminerer i denne store præstation, klart defineret af Evangeliet. Disse mellemliggende mål omfatter dåb, modtagelse af den Helligånd's Gave, ordinationer til Det melkisedekske Præstedømme, tempel-ægteskab o.s.v. Hvert af disse mellemliggende mål kræver, at visse daglige mål opfyldes, såsom personlig værdighed, udførelse af Præstedømme-opgaver og studium af Skriften.

Medens Evangeliet opstiller de mål, der vil gøre livet vellykket, er de ikke til nogen nytte, medmindre hvert enkelt menneske personligt forpligter sig til opnåelsen af disse mål. Vi taler ikke her om et svagt „Jeg skal forsøge“, men snarere om en forpligtelse af den styrke, som Job demonstrerede, da han, midt i sine lidelser, højt udtalte denne forsikring: „Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sønderlidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud.“ (Job 19: 25–26) Unge mennesker i dag behøver stærkere forpligtelse til efterlevelse af Evangeliets principper.

Præsident McKay har udtalt følgende, der har relation til denne tidsperiode og til menneskers behov for at forpligte sig til retskaffenhedens mål: „Det forekommer mig, at det ondes kræfter aldrig nogen sinde før har været opstillet i en så dødbringende formation, som tilfældet er nu. Kun få vil betvivle den kendsgerning, at vi lever i kritiske tider, og at mange mennesker har mistet deres fortøjninger og kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers terningspil, når de underfundigt forleder til vildfarelse.“ (Ef. 4 : 14) Satan og hans styrker angriber de høje idealer og hellige standarder, der beskytter vor åndelighed, og som en af vore brødre for nylig sagde: „Han omringer og indkredser os med lokkemidler og fristelser, der allerede har ødelagt høje standarder hos mange mennesker i verden, og hvorved han nu håber at kunne infiltrere vore rækker.

Ved at gøre synd populær i verden, håber han at kunne gøre den lige så populær hos os.

I verden omkring os falder de høje normer, og lavere normer . . . opstilles. Nogle anstrenger sig for slet ikke at have nogen normer.“ (The Improvement Era, juni 1967, side 23)

Måtte I unge, og specielt I, der bærer Det aronske Præstedømme, begynde nu med at sætte Jer høje, værdige mål, så at I sammen med apostlen Paulus kan sige: „ . . . Idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus.“ (Fil. 3: 13–14)

Min søn, tag vare på din faders bud, og giv ikke din moders belæring, bind dem altid på dit hjerte, knyt dem fast om din hals; på din vandring ledede den dig, på dit leje vogtede den dig, den tale til dig, når du vågner; thi budet er en lygte, læren lys, og tugstens renselse livets vej for at vogte dig for andenmands hustu, for fremmed kvindes sleske tunge!

Åttå øj i dit hjerte hendes skenhed, hendes blik besnære dig ej! Thi en skæge får man blot for et brød, men andenmands hustru fanger dyrebar sjæl.

Ordsprogenes Bog

Familien og opstandelsen

De største begivenheder er dem, som øver størst indflydelse på det største antal mennesker. Der vil aldrig nogen sinde finde en begivenhed sted af så stor betydning for de enkelte og for nationerne som opstandelsen. Der er ingen begivenhed, man mere omhyggeligt bør forberede sig til, end netop opstandelsen. Selv om „mennesket er til for at nyde glæde“ (2 Nephi 2:25), og „formålet og bestemmelsen med vor tilværelse er, at vi skal være lykkelige“, vil glædens fylde dog ikke være at finde i dette liv. De største glæder, Guds sønner og døtre kan opnå, er dem, de får efter opstandelsen. Denne herlige sandhed er forkyndt i en åbenbaring til profeten Joseph Smith:

Thi mennesket er ånd. Grundstofferne er evige, og ånd og grundstof, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde. Men om de adskilles, kan mennesket ikke modtage en fylde af glæde. (Lære og Pagter 93:33–34).

Betydningen af denne storslåede sandhed kan ikke overvurderes som et bidrag til vor forståelse af Guds hensigter med sine børn.

Interessen og taknemmeligheden for den værdifulde oplysning, som Sidste Dages Hellige er i besiddelse af angående opstandelsen, gav præsident Brigham Young udmærket udtryk for, da han sagde: „Sand kundskab og korrekt forståelse af opstandelsen er en kilde til stor trøst og glæde for Guds hellige“ (Teachings of Pres. Brigham Young, page 19).

Forståelsen og virkeligheden af menneskehedens opstandelse blev delvis meddelt profeten Joseph Smith

gennem nedenstående syn, som han fortalte om, da han hørte, at Lorenzo D. Barnes var afgået ved døden i England:

Jeg vil fortælle jer, hvad jeg har lyst til. Hvis jeg i morgen skulle blive kaldet til at ligge i hin grav, lad mig da på opstandelsens morgen give min fader hånden og råbe: „min fader“, og han vil sige: „Min søn, min søn“, så snart klippen revner, og før vi kommer frem af graven.

Må vi da således overveje disse ting? Ja, dersom vi lærer, hvorledes vi bør leve, og hvorledes vi bør dø . . .

Ville I synes, det er mærkeligt, hvis jeg fortæller, hvad jeg har set i et syn med henblik på dette interessante emne? De, der er døde i Jesus Kristus, kan, når de kommer frem, forvente at indgå til den glædes virkeliggørelse, som de havde eller så hen til her.

Så tydeligt var synet, at jeg i virkeligheden så mennesker, for de var steget op af graven, som om de kom langsomt op. De tog hinanden ved hånden og sagde til hverandre: „Min fader, min moder, min søn, min datter, min broder, min søster.“ Og når røstgen kalder på de døde for at opstå, sæt så, at jeg bliver lagt ved siden af min fader, hvad ville da være mit hjertes største glæde? At møde min fader, min moder, min broder, min søster; og når de er ved min side, tager jeg dem i favn og de mig . . . (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 353–354).

De følelser, der er givet udtryk for i det foregående ser ud til at kunne give alle Sidste Dages Helliges mødre anledning til at undervise deres børn

om opstandelsen og om, hvad den indebærer med hensyn til de kærlighedsbånd, der binder familier sammen. Sidste Dages Hellige er rigt velsignede med vejledning fra Guds åbenbaringer gennem de levende profeter og den nyere tids skrifter. Både de forudms og den nyere tids profeters vidnesbyrd er rige hjulpekilder til udvidelse af vor forståelse og vidnesbyrd vedrørende sådanne fundamentale lærdomme som f.eks. opstandelsen. Fra profeten Joseph Smith's mund foreligger disse vidnesbyrd om Jesu Kristi mission, der fremlægger vor religions fundamentale principper:

De fundamentale principper og grundsætninger i vor religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at Han døde, blev begravet og opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vor religion, er kun tillæg dertil. Men i forbindelse med disse tror vi på den Helligånds gave, troens kraft, glæden over de åndelige gaver ifølge Guds vilje, Israels hus' genoprettelse og sandhedens endelige sejr (Ibid. s. 143).

Der er et andet område, der er af interesse og gavn for Sidste Dages Helliges mødre, når de underviser deres børn, og som følger med „apostlenes og profeternes vidnesbyrd“. Det er den rolle, profetien spiller i Jesu Kristi guddommelige mission, og hvorfor et vigtigt punkt er opstandelsen.

Jakob fremhæver nødvendigheden af at være forligt med Kristus gennem Hans forsoning, „så I kan modtage en opstandelse i ovennævntemelse med opstandelsens kraft, som er i Kristus . . .“ (vers 11). Derefter anviser

Jakob profetiens plads i den evige plan:

Se, mine brødre, lad den, der profeterer, profetere således, at folk kan forstå det; thi Ånden taler sandhed og lyver ikke. Derfor taler den om tingene, som de virkelig er og om tingene, som de virkelig vil blive; og derfor er disse ting tydeligt åbenbaret for os til vor sjæls frelse. Men se, det er ikke alene os, som er vidner til disse ting, thi Gud omtalte dem også for de gamle profeter (Mormons Bog, Jakob 4: 13).

Forði Gud har forudkundskab, inspirerede Han sine guddommeligt ordnede profeter århundreder for Kristi jordiske mission, så de vidste, at Jesus skulle opstå fra de døde (Se Mosiah 13:33–35). Profeterne har under alle forvaltninger skuet frem til den tid, da døden for evigt skulle fjernes og graven ikke længere have sejr over menneskenes ånder og legemer. Muligvis indeholder Det gamle Testamente en af de bedste profetier om denne begivenhed i Esajas 26: 19:

Dine døde skal blive levende, sammen med mit døde legeme skal de opstå. Vågn op og bryd ud i jubel, I som hviler i stovet, thi din dug (sorg eller død) er som urternes dug (døden er hurtigt torbi som duggen, der svinder for morgensolens stråler), og jorden skal afgive sine døde¹⁾.

Andre profeter i Det gamle Testamente forkyndte den kommende opstandelse som Israels og alle menneskers håb. Sidste Dages Hellige husker sikkert Job's profetier (se Job 19:25–27), hvori han vidner om, at han skal komme frem af graven som et håndgribeligt, udødeligt væsen;

Ezekiel's profeti om legemets bogstavelige forening af kød og ben (37: 1–14), og Daniel's vidnesbyrd om, at både de retfærdige og de uretfærdige vil komme frem i en opstandelse (12: 12).

Mormons Bogs profeters vidnesbyrd er blevet nedskrevet for at vi i denne forvaltning kunne få større tro og forståelse af dette fundamentale emne. Abinadi (Mosiah 16:7–10), Amulek (Alma 11:41–44), Jakob (2 Nephi 9:6–8, 11–13), Alma (40:21–23), og Samuel, lamaniten (Helaman 14:15–16) forkyndte, at på grund af den mission, som Jesus udførte, ville alle mennesker få deres legemer igen for aldrig mere at blive adskilt.

Disse mange profeters forudsigelser vedrørende opstandelsen atstøtter – sammen med mange andre profetier, som nu er gået i opfyldelse – at Gud og ikke mennesket er denne verdens regent. For dem, der tror på de guddommelige skrifter, er der rigelig retfærdiggørelse for at tro, at Guds løfter ikke vil forblive upfyldte, eftersom Han har givet dem til sine „apostle og profeter“.

En af de smukkeste og mest beroligende lærdomme for Sidste Dages Helliges mødre, således som den blev åbenbaret gennem profeten Joseph Smith, er den, at familieforholdet fortsætter uafbrudt i det fremtidige liv. Sidste Dages Hellige forstår, at det næste trin i vor evige udvikling er den åndelige verden, hvortil Kristus kom efter døden (1 Peter 3: 18–20), og hvortil alle menneskers ånder går

(Alma 40:11–14). Den åndelige verden er et sted for videre uddannelse, hvor der gives muligheder for udvikling for både de retfærdige og de onde. Det døde barns ånd går til den verden såvel som den voksne, der dør i en fremskreden alder. Begge er imidlertid voksne af skikkelse, uden hensyn til legemets størrelse ved døden (*Gospel Doctrine*, p. 455). Denne kendsgerning om det døde barn berettiger dog ikke til visse Sidste Dages Helliges mødres tro på, at de vil komme til at opdrage deres børn i den åndelige verden. Profeten Joseph Smith forkyndte, at opfyldelsen af dette løfte vil komme i opstandelsen, således som præsident Joseph F. Smith udtalte det:

*Joseph Smith forkyndte, at den moder, som har måttet lægge sit lille barn i graven, og derved er blevet berøvet sin ret, glæde og tilfredsstillelse ved at opdrage det til voksen mand eller kvinde i denne verden, vil efter opstandelsen få al den glæde og tilfredshed og endda i højere grad, end det ville have været muligt for hende at få i jordelivet, ved at se sit barn vokse op til dets åndelige skikkelses mål (*Gospel Doctrine*, p. 453; sammenlign Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 234–235. Fremhævelser ved forfatteren).*

Det vil her være passende at citere profeten Joseph Smith: „Alle jeres tab vil I få lov til at indhente i opstandelsen-forudsat at I bliver ved med at være trofaste. Ved syn fra den Almægtige har jeg set det.“ Samstemmende med denne lære er profeten Joseph Smiths ord, da han fremsatte den sandhed, at det opstandne legeme, selv om det

¹⁾ Oversat direkte fra King James' Version; parantæserne er tilføjet af artiklens forfatter.

kan adskille sig fra andre i størrelse, ligesom vi her på jorden er af forskellig størrelse, vil blive et herligt legeme, enten det er ungt eller gammelt:

For at I kan modtage jeres børn til jer selv, må I have en forjættelse, en eller anden forordning, en eller anden velsignelse for at stige op over de åndemagter, eller også kan det være en engel. De må opstå, akkurat som de døde; vi kan der hilse vore yndige spædbørn med den samme herlighed, den samme yndighed i den celestiale herlighed, hvor de alle glæder sig på samme måde. De afviger fra hinanden i vækst, i størrelse, men den samme herlige ånd giver dem herlighedens og friskhedens lighed; den gamle mand med det sølvgrå hår vil stråle af friskhed og skønhed. Intet menneske kan beskrive det for jer, intet menneske kan skrive derom (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 445).

Det var Alma's vidnesbyrd, at vi som opstandne væsener vil have fuldkomne legemer, fordi det skæmmende ved dem vil blive fjernet. Denne forvisning er en anden side af opstandelsen, som de gamle profeter forstod, og som på ny er blevet forkyndt af vore inspirerede ledere i denne forvaltning, og som bringer trøst til alle:

Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning (Alma 40:23).

Da Amulek talte om Kristi forløsende magt, Ham, som de endnu ventede skulle komme i kødet, bar han følgende overbevisende vidnesbyrd om det fuldkomne, opstandne legeme, og den lige så dybe sandhed, at når vi opstår, skal ånd og legeme for evigt være forenet:

Og der er en død, som kaldes en timelig død, og Kristi død skal løse den timelige døds bånd, for at alle kan blive oprejst fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på sin rette plads igen, ja, som vi er nu; og vi skal fremstilles for Gud med samme be-

vidsthed, som vi har nu og med klar erindring om al vor skyld.

Og denne genoprettelse skal blive alle tidligt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår tabt af deres hoved; men alt skal bringes tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu eller i legemet og skal fremføres og fremstilles for Sønnen Kristi, Gud Faderen og den Helligånds domstol, hvilke er én evig Gud, for at dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller onde.

Nu har jeg talt til dig om det dødelige legemes død og ligeledes om det dødelige legemes opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige legeme bliver oprejst til et uadødeligt legeme, det vil sige fra døden, ja, fra den første død til livet, så det ikke kan dø mere; iden forenes med legemet for aldrig mere at være adskilt; og således bliver det hele åndeligt og uadødeligt, så det ikke mere kan se forkrænkelighed (Alma 11:42—45).

Når vi tænker på profeternes vidnesbyrd, har vi endnu tilbage at erkende, at som vi har levet her på jorden, således vil vi blive velsignet eller fordømt. Herren har lovet sine hellige, at de gennem lydighed mod retfærdighedens love vil modtage en celestial opstandelse, ja, „de skal få det samme legeme, der var deres naturlige legeme. Ja, I skal få jeres legemer, og jeres herlighed vil blive den herlighed, gennem hvilken jeres legemer levendes“ (Lære og Pagter 88:28). Det legeme, vi modtager i opstandelsen, vil være vort eget, ikke en åndens. Er der ikke heri en lektie for forældre: at lære deres børn at holde de åbenbarede love angående sundhed og moralsk renhed?

Hvor er Sidste Dages Hellige dog heldige, at de har fået kundskab om opstandelsen og dens mange forgreninger! Hvor meget mere velsignede er vi ved at kunne lære vore børn, at vi på grund af Evangeliets gengivelse har vidner fra den nyere tid om opstandelsens virkelighed.

Opstandne væsener i skikkelser af Moroni, Johannes Døber, Elia, Moses og andre profeter er kommet til jorden med deres værdighed, rettig-

heder, privilegier, nøgler og velsignelser til evig frelse for alle dem, som vil tro og adlyde. Enhver af disse profeter har ved sin tilstedeværelse i denne forvaltning bevist over for Joseph Smith og Oliver Cowdery, at legemets opstandelse er bogstavelig og virkelig.

„De største begivenheder er dem, som øver størst indflydelse på det største antal mennesker.“

Opstandelsen, som blev virkeliggjort gennem Jesu Kristi forsoning, har indflydelse på hver eneste skabning, der har levet, som nu lever, og som endnu skal leve her på jorden. Alle vil blive oprejst fra den timelige død til legemets opstandelse. Der bliver ingen undtagelse. (Se Ap.G. 24:15; Joh. Åb. 20:13; Alma 12:16—18.)

„Der er ingen begivenhed, man mere omhyggeligt bør forberede sig for, end netop opstandelsen.“ Hvilken form for et opstandt legeme et menneske modtager, bestemmes af den lov, den pågældende har valgt at leve efter (Lære og Pagter 88:20—32). Der findes „en bedre opstandelse“ (Heb. 11:35). Herren har med al tydelighed åbenbaret, at der er celestiale, terrestriale og telestiale legemer, og at således som man opstår, således vil man arve et herlighedsrige, der svarer til det legeme, man får i opstandelsen. Selv i det celestiale rige vil der blive forskel mellem dem, som har efterlevet loven i dens fylde, og de, som har været mindre tapre. Det er kun ved lydighed mod Jesu Kristi Evangelium, mennesket vil modtage det celestiale rige. Det er kun ved lydighed mod Evangeliets fylde, at mennesket vil nå til guddommelighedens højder (Lære og Pagter 131:1—4; 132:28—33; 93:26—28; 130:20—21).

Hvis et menneske ved sin flid og lydighed tilegner sig mere kundskab og intelligens end et andet i dette liv, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i den kommende verden.

Joseph Smith

BØRNENES SIDER

Skatten i skoene

Johns sko trængte til at blive for-
sålet. Han havde slidt dem ved at løbe
op og ned af Steensbakken, hvor han
boede sammen med sin mor og sin to
år gamle bror Osborne. Efter at fader-
ren var død var de flyttet ind i en lille
lejlighed i Trondhjem fra Froya, den
alleryderste ø på Norges kyst. De to
små drenge og deres mor så ofte ned
over den smukke gamle by ned over
havnen og fjorden der bugtede sig ud
mod havet.

Da John viste mor hvor slidte
skoene var, havde hun sukket og
sagt, at hun ikke kendte nogen sko-
mager i Trondhjem, men hun ville finde
en. Nogle få dage senere kom en
drenge til døren, og han fortalte, at
hans far reparerede sko. Da han senere
kom tilbage med Johns sko, ville John
tage dem på, men han kunne ikke, før

han havde taget nogle små skrifter ud, han fandt stoppet ud i skonæserne.

Johns far havde været skolelærer. Før han døde, havde han lært sin unge søn at læse, men der var så mange vanskelige og fremmede ord i pjecerne, at John ikke kunne forstå hvad der var skrevet. Han gav dem til sin mor, og samme aften så han, at hun læste dem, og han undrede sig over det usædvanlige udtryk der viste sig i hendes ansigt. Hun sagde ikke noget, men næste dag pakkede hun Johns andet par sko ind og tog dem under armen. Hun sagde til drengene, at hun ville hilse på skomageren, da hun ønskede at tale med ham.

Mor forekom at være rastløs og en lille smule nedtrykt, da hun kom tilbage. Johns sko blev afleveret nogle dage senere. I tåspidserne på hver var nye pjecer. Den aften så han sin mor studere i de nye skrifter. Han bad

hende om at læse dem for ham, men hun smilede kun gådefuldt og rystede på hovedet.

Det var først nogle år senere, at hun fortalte John, hvad skomageren havde sagt, da hun kom med det andet par sko til forsåling og spurgte ham, hvorfor han stoppede disse skrifter i dem. „De vil blive forbavset“, havde han svaret, „over at høre mig fortælle, at jeg giver Dem noget meget mere værdifuldt end såler til Deres drenges sko.“

På grund af den værdifulde skat hun fandt i John A. Widtsoes sko, blev hun medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De små pjecer var traktater fra Mormonkirken.

En sandfærdig historie genfortalt af Lucile C. Reading. John A. Widtsoe blev senere en apostel i Kirken og forfatter til mange bøger og artikler om Kirkens lære og arbejde.

Bliv detektiv

I de seks cirkler findes ting, der er dele af det store billede. Kan du opdage, hvor hver ting findes på billedet?

Hundehvalpen lærer noget

AF GENEVIEVE V. HUNT

Gennem en revne i det høje plankeværk iagttog hundehvalpen den lille dreng, indtil han var ude af syne. Derefter løb den hen til porten og prøvede på at åbne den, men dørgrebet var alt for højt oppe til at en lille hund kunne nå derop.

Så begyndte den at klynke, ganske sagte i begyndelsen, derefter højere og højere. „Uh — uh — uh — uh!“

Støjen fik kattekillingen frem fra en tornebusk, hvorunder den havde ligget og fået sig en lur. Imens den strakte sig og rystede den løse jord af sin velplejede pels miavede den: „Hvorfor klynker du så højt!“

„Jeg — jeg græder over den lille dreng. Han er gået i skole, og jeg ville gerne med ham. Uh — uh — uh — uh!“

„Sådan noget vrøvl“, skændte kattekillingen. „Den lille drengs lærer vil ikke have dig i skolen.“

Den viftede sig med sin lange, bløde hale og begyndte at fjerne sig.

„Du skulle meget hellere hvile dig i skyggen under det gamle pæretræ“, spandt den. „Det er alt for varmt til at løbe omkring.“

Hundehvalpen sukkede og sad helt stille til kattekillingen var ude af syne. Så drejede den hovedet fra den ene side til den anden.

Den holdt altid hovedet på den måde, når den spekulerede. Skulle den hvile sig i skyggen af det gamle pæretræ — eller skulle den gå hen i skolen?

I det samme kom købmandens bydreng gennem porten og lod den stå på vid gab. Hundehvalpen holdt op med at spekulere og for så hurtig som et lyn ud af gården. Så løb den hen ad vejen lige så hurtig som dens fire små ben kunne strække ud.

Snart mødte den den røde hane, der stolt spankulerede som ejede den hele verden.

„Vil du være venlig at vise mig

vejen til skolen, så jeg kan finde den lille dreng?", spurgte hundehvalpen.

Den røde hane baskede med vingerne, strakte hals og svarede høj-røstet: „Kykkeliky! Kykkeliky! Kykkeliky! Du skulle hellere gå hjem.“

Men hundehvalpen fortsatte ned ad vejen. Her mødte den en humlebi, der samlede honning fra de vilde kløverblomster som voksede ved det lille vandløb.

„Vil du være venlig at vise mig vejen til skolen, så jeg kan finde den lille dreng?“ spurgte hundehvalpen.

„Brrmmm — Brrmm — Brrmm! Du skulle hellere gå hjem“, svarede humlebien.

Men hundehvalpen fortsatte ned ad vejen og løb lige ind i gåsen og hendes børneflokk bestående af 1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 — 7 gæslinger.

„Honk! Honk! Honk!“, skældte gåsen. Den troede hundehvalpen ville efter hendes børn.

Hundehvalpen blev forskrækket og med skælvende stemme klynkede den: „Hu-u-hu, hu-u-hu, Aah lad mig gå gås. Jeg så blot efter skolen, så jeg kunne være sammen med den lille dreng.“

Da gåsen hørte, at den så efter skolen, gav hun hvalpen et skub med sine store stærke vinger. „Honk! Honk! Honk! Kom så afsted“, sagde den.

Hundehvalpen tumlede omkuld. Pladask! Den landede lige midt i en stor mudderpøl.

Den blev dækket fra top til tå med det tykke mudder. Hundehvalpen rystede sin pels gang på gang, men mudderet blev hængende i pelsen. Den ønskede noget så inderligt, at den havde hørt efter sine venner, kattekillingen, den røde hane og humlebien. Åh, hvis jeg nogensinde kommer hjem igen, tænkte den, vil jeg aldrig mere løbe væk.

Hundehvalpen løb den gang ikke videre ned ad gaden. Den løb og løb, til den var hjemme i sin egen gård, sikkert i skygge af det gamle pæretræ.

„Jeg håber du har taget ved lære!“ miavede kattekillingen fra sin gren oppe i træet.

Hundehvalpen var så glad for at være hjemme, at den ikke kunne få et ord frem. Men halen svarede for den. Den gik frem og tilbage — frem og tilbage.

Ramon og hønsene

AF BERNADINE BEATIE

Ramon sad med sin lille søster, Maria, ved den ubrolagte gade, som gik gennem hele den filippinske landsby.

Ved siden af var en bambus-tremmekasse, hvori der var tre hvide høns.

„Engang vil jeg opdrætte nogle høns“, sagde Maria drømmende. „Så vil jeg købe en perlekæde, blå perler, så blå som himlen en sommermorgen.“ Ramon smilede. Hvor var det nogle tossede ting, piger ønskede.

„Der kommer bedstefar!“, råbte Maria, da en kærre trukket af en stor carabao (vandbøffel) skramlede henimod dem. Ramons øjne blev store, da han så sin fætter, Manuel, i kærren ved siden af bedstefar. Nå-nå, Manuel var altså i færd med at bringe sine høns til markedet.

For seks måneder siden havde bedstefar givet både Ramon og Manuel tre kyllinger. „Gør dem fede til markedet“, havde han sagt. „Så vil I have jeres egne penge at give ud.“

Nu til morgen var Ramon glad om hjertet. „Endelig en gang vil bedstefar være lige så stolt af mig, som han er af Manuel. „Mine høns er de fedeste.“

„Bedstefar er altid lige så stolt af dig som han er af Manuel!“, råbte Maria.

„Nej“, sagde Ramon. „Manuel får bedre karakterer i skolen, og han vandt langdistancevæddeløbet ved fiesta'en, det bedstefar havde ventet, jeg skulle vinde.“

„Du ville have vundet, hvis du ikke var standset for at hjælpe Pablo, da han faldt — alle og enhver ved det!“, råbte Maria.

„Men Manuel vandt!“ sagde Ramon.

„Hej!“ Bedstefar standsede kærren, der var læsset med frugt og grøntsager, ved siden af Ramon og Maria.

„Aha“, råbte han, da Ramon svingede sin tremmekasse op i vognen. „De der er nogle fine, fede høns, sønnesøn.“

„Salamat (tak), bedstefar“, sagde Ramon.

Manuel mønstrede jaloux Ramons høns. „Det er de penge, hønsene bringer ind på markedet, som er vigtige.“

Bedstefar smilede. „Jo federe høns, jo bedre pris.“

„Jeg vil få mere for mine høns end Ramon“, pralede Manuel.

„Ikke denne gang, Manuel!“ svarede Ramon.

„Idag vil jeg slå dig!“

„Kom nu, drenge!“ lo bedstefar.

„Vi vil afgøre det, efter at hønsene er solgt.“

„Farvel, Maria.“ Ramon kravlede op på carabao'ens brede ryg.

„Vent, Ramon! Vent Manuel!“ råbte en skinger stemme.

GRØDEN: af Grimm

Der var engang en god lille pige, som levede alene sammen med sin moder. De var meget fattige og havde ikke noget at spise.

Hun gik da ud i skoven og mødte her en gammel kone, som godt vidste, hvor fattig hun var. Hun gav barnet en lille gryde, og blot man sagde: „Kog, lille gryde,“ så kogte den straks den dejligste havregrød, og når man derpå sagde: „Stop, lille gryde,“ holdt den straks op med at koge grød.

Pigen bar gryden hjem til sin moder, og nu behøvede de ikke at sulte mere, men kunne spise grød, så tit de ville.

Engang da pigen var gået ud, sagde hendes moder: „Kog, lille gryde.“ Gryden kogte, og moderen spiste sig mæt. Så ville hun have gryden til at holde op, men hun havde glemt, hvad hun skulle sige. Grøden kogte videre, og grøden løb over, fyldte først køkkenet og hele huset, løb dernæst ind i naboens hus og fyldte hele gaden. Det var, som om alverden skulle spise sig mæt i havregrød. Og ingen kunne standse gryden.

Endelig, da der kun var ét hus tilbage uden grød, kom pigen hjem og sagde: „Stop, lille gryde,“ og straks holdt gryden op med at koge grød.

Men enhver, der senere ville ind i byen, måtte spise sig igennem.

Bedstefar standsede for at vente på Carlotta Martinez, den ældste kone i landsbyen. „Min sønnesøn kommer herud fra byen“, sagde gamle Carlotta stolt, „jeg vil gerne have jeres fedeste høne. Jeg vil betale for den i næste uge, når jeg sælger mine kurve.“

„Hindi (nej)!“, sagde Manuel, „jeg er ked af det, men jeg må have rede penge for mine høns.“

Da Ramon åbnede munden for at gentage Manuels ord, huskede han, hvor venlig gamle Carlotta altid havde været. Altid var hun den første til at hjælpe, når nogle i barrio'en var syge eller i vanskeligheder. Ordene ville ikke komme.

I stedet for hoppede Ramon ned, åbnede sin bambuskasse og rakte Carlotta sin fedeste høne.

„Salamat“, sagde Carlotta.

Manuel gottede sig, da de kørte videre. „Du vil aldrig få dine penge, Ramon! Carlotta er gammel og glem-som!“

Ramon sukkede. Han var klar over, at han aldrig ville blive sådan en god handelsmand som Manuel. Så klarede hans ansigt op. De to høns, han havde tilbage, vejede mere end alle Manuels tre; han ville stadig kunne have flere penge ved dagens afslutning. Ramon kastede et stjålet blik på sin bedstefar, men bedstefars ansigt var udtryksløst.

Markedspladsen var allerede fyldt til trængsel, da de ankom. Folk fra barrio'en havde spredt deres produkter på åbne steder foran staldene.

En kunde kom hen til dem, da Ramon og Manuel var ved at hjælpe bedstefar med at læsse af.

„Jeg vil gerne have en dejlig, fed høne“, sagde hun. Manuel satte et stort smil op og svingede sin tremmekasse ned. „Her er nogle fine høns.“

„Nej“, sagde konen, jeg vil ikke have nogen af dem der!“ Hun gik over til kærren og pegede på Ramons høns. „Der, den der!“

Ramons hjerte hoppede i livet på ham, da han hev hønen ud af tremmekassen og puttede de penge, konen gav ham, i lommen.

„Jeg vil tage mine høns derover“, sagde Manuel, idet han pegede på en ryddet plads nær ved markedsindgangen.

Bedstefar smilede. „Nåh, Manuel, så har du lært, at ingen vil købe en mager høne, når de kan få en fed.“

„Dagen er ikke forbi!“, sagde Manuel grinende.

„Kunne du have lyst til at gå på opdagelse på markedet, Ramon?“ spurgte bedstefar. „Jeg skal nok sælge din høne, hvis der kommer en kunde.“

Ramon nikkede. Han gik henimod staldene, med spændt forventning.

Boderne var fyldt med mange vidunderlige ting — bolos (knive) med håndtag lavet af carabao horn, strå banigs (sovemåtter), slik, fisk, kurve og kogte græshopper.

Pludselig blev Ramon stående bomstille. I en af boderne hang en perlekæde, blå som himlen en sommermorgen. Han tænkte på Maria. Mon de penge, han havde fået for sin høne, ville være nok?

Det var de, og Ramon smilte lykkeligt, da han byttede sine penge med perlerne og omhyggeligt anbragte dem i sin lomme. Hvor Marias øjne ville stråle!

Pludselig sagtnede Ramon sine skridt. Nu ville Manuel le, når han fik at vide, at alle pengene for den anden høne var røget til en blå perlekæde!

„Stop tyven! Stop!“, råbte en kræmmer, idet han styrtede afsted

efter en lille dreng, som løb lige henimod Ramon.

Ramon greb fat i drengen og holdt ham fast.

„Jeg stjal ikke noget!“ Drengen så på kræmmeren med forskrækkede øjne. „Jeg var bare ude for at søge arbejde.“

„Ha! Det vil vi få at se!“ Kræmmeren følte på drengens luvslidte tøj. Han fandt ingenting, men stirrede stadig vredt på drengen og ruskede ham i skulderen.

„Vis dig ikke i nærheden af min bod igen!“

„Lad mig gå!“ Drengen kæmpede krampagtigt i Ramons arme.

Hvor så drengen mager og sulten ud! Ramon smilte til ham. „Du skal ikke være bange. Skal vi ikke være venner? Kom med mig, så vil vi dele den mad, mor gav mig med.“

Drengens ansigt klarede op, og han pludrede glad løs, indtil han og Ramon nåede bedstefar.

„Og hvem er det?“, spurgte bedstefar.

„En ny ven“, sagde Ramon. „En sulten ven.“

„Jeg hedder Juan“, sagde drengen.

„Jeg er glad for at lære dig at kende, Juan“, sagde bedstefar venligt.

„Jeg bor hos min tante“, sagde Juan.

„Hun har været syg, og jeg prøvede at finde noget arbejde, så jeg kunne købe en gave til hende.“ Han så ængsteligt på Ramon. „Jeg er ikke nogen tyv.“

„Selvfølgelig er du ikke det!“ Bedstefar tog både sin egen og Ramons mad frem. „Kom, nu spiser vi.“

Juan delte omhyggeligt den mad, bedstefar satte foran ham. „Må jeg tage dette med til min tante?“ spurgte han. „Jeg er ikke særlig sulten.“

„Selvfølgelig.“ Ramon sad med en klump i halsen.

„Værsgod.“ Bedstefar kom med flere mango'er og nogle æg.

Juans øjne strålede. Han rejste sig op for at gå og smilte genert.

„Salamat, mine venner.“

„Vent lidt, Juan!“ råbte Ramon. Han tog sin sidste høne fra buret.

Først kunne Juan ikke tro sin store lykke. Han kæmpede stadig for at udtrykke sin tak, da Manuel kom løbende med sin tomme tremmekasse. Og da Juan med en sidste vinken forsvandt i mængden, lo Manuel højt.

Manuel stak hånden i lommen og hev en håndfuld mønter op.

„Se, bedstefar“, sagde Manuel stolt. „Lad nu Ramon vise, hvad han har tjent.“

„Nå, Ramon?“, sagde bedstefar.

Ramon sukkede. Han hev perlerne op. „En gave til Maria.“

„Er det alt?“, spurgte Manuel.

„Ja.“ Ramon vendte sig om mod bedstefar. „Jeg tror aldrig, jeg bliver en god handelsmand.“

Det glimtede i bedstefars øjne.

„Ramon, du byttede dine høns om til tre ting — lykke til gamle Carlotta, en ny ven og en flot gave til din søster. Disse ting er mere værd end mønter. Din handel har været god. Jeg er stolt af dig, min sønnesøn.“

Ramons hjerte hoppede i halsen på ham. Så så han Manuels fortrædelige og vrede ansigt.

Manuel kiggede på perlerne, der glimtede som juveler i Ramons hånd og på mønterne i sin egen hånd. Vreden i hans ansigt blev til usikkerhed. Han stod helt stille et langt øjeblik, så smilte han skævt. „Bedstefar“, sagde Manuel, „du vidste, der ville ske noget som det her. Du havde lyst til at lære mig en lektie!“

Bedstefar lo sagte. „Hvis du har lært een, så er jeg glad.“

Ramons øjne mødte Manuels, og pludselig lo de begge to. Hvor kendte bedstefar dem dog godt, og hvor dyb var ikke hans kærlighed, dyb og stærk nok til dem begge.

SONDAGSSKOLE

Påskefesten

AF HELEN BLAKE SMITH

Jeg havde aldrig prøvet at være lærer i Søndags-skolen, selv om jeg snart havde været medlem af Kirken i 50 år. Og da jeg så nu blev udtaget til at undervise de 16–17-årige, om hvem man sagde, at de var i „en vanskelig alder“, blev jeg lidt bange.

„Gør stoffet levendet!“, rådede alle de bedste lærer-træningsbøger.

„Vi vil ha' en fest!“ plagede klassen.

Hvordan skulle jeg bære mig ad med at gøre stoffet levende for en sløv klasse? Hører fester med til Søndags-skolens program? Hvad skulle „en grøn lærer“ finde på?

Vi var ved 9. lektie i „Mesterens Budskab“, og jeg havde en pinlig fornemmelse af, at jeg ikke havde kontakt med mine tilhørere, medens jeg gennemgik Påskefesten med dem. Pludselig slog den tanke mig, at jeg kunne forene lærertræningshæftets opfordring med elevernes ved at holde vor egen „Påske“. Det var den rigtige tid på

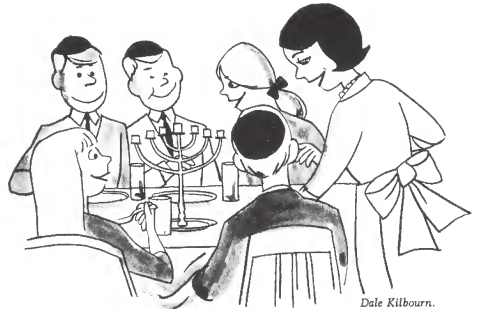
året og årsagen til, at man fejrede denne helligdag kunne måske hjælpe mig til at knytte stærkere kontakt med min klasse.

Svaret på mit forslag var alt andet end begejstring, men idéen blev accepteret, underforstået, at andre skulle gøre det arbejde, der skulle gøres. Selv de invitationer, jeg forfattede i bibelsprog, skrev på pergamentpapir og rullede op som skriferuller på tynde pinde og ombandt med bast, vakte ikke megen interesse. Klassens funktionærer lovede dog at dele dem ud, og vi inviterede naturligvis vore inaktive medlemmer.

Et studium over Påsken

I forståelse af, at overraskelse er hovedbestanddelen af ethvert vellykket selskab, besluttede jeg at være min egen iscenesætter. Det offentlige bibliotek og nogle få jødiske venner var mine hovedkilder til information. Når

jeg forenede skikkene fra alle tre former af den jødiske tro, kunne jeg udtænke en plan, der ville virke autentisk, selv om jeg anvendte en lidt moderne form.

Efterhånden som mine undersøgelser af denne gamle fest skred frem, blev jeg påvirket af beviserne på Guds kærlighed i den jødiske tro, og af den opfattelse, at hjemmet og familien er grundlaget for en god livsførelse. Jeg lærte, at den mest betydningsfulde ceremoni blev holdt „Påskeaften“; den var højdepunktet af de otte dages fejring af påsken.

De fæde, der kun blev anvendt i påskeugen, tages frem og vaskes af. Påskesølvtejet renses og pudses. Det skinnende rene hjem afspejler familiens strålende lykke, når den samles for at deltage i de ældgamle skikke under ledelse af hjemmets patriark eller ældste, mandlige medlem.

Indfanget af festens ånd

Da jeg kom hen til klassepræsidentens moder for at spørge hende, om vi kunne låne husets hobbyrum, fordi vi efterhånden var blevet 28 personer, der skulle serveres middag for, opdagede jeg, at jeg lod mig rive helt med i min beskrivelse af festen. Vor kommende værtinde blev også indfanget af festens ånd og ville ikke lade os nøjes med mindre end husets spisestue med dens dejlige egetræsmøbler; desuden ville hun overlade os sine smukkeste duge, det fine porcelæn og sølvtejet.

Efterhånden som festdagen nærmede sig, ringede jeg til flere af klassens medlemmer og betroede dem, at jeg trængte til hjælp til noget bestemt, og bad dem påtage sig den opgave. Disse opgaver, som eleverne påtog sig, som om vi var en slags sammensvorne, blev udført til mindste detalje.

Påsken

Vi samledes i mit hjem, hvor der på dørkarmen var lavet et mærke, der symboliserede „lammets blod“. Her påtog klassens præsident sig rollen som patriark eller klassefamiliens „fader“.

Han læste fra Den hellige Skrift, efter at alle de mandlige medlemmer havde taget deres „yamakas“ (kalot) på; dem havde vi lavet af sort crepepapir. (Kalotten repræsenterer Guds beskyttende hånd.) Vore piger sendte en nydelig, blå krukke og en linned-serviet rundt til den ceremonielle håndtvætning, og vi stod allesammen op, parat til flugt, medens vi spiste af de „bitre urter“.

Senere blev vi i vor værtindes hjem placeret ved hendes smukt dækkede bord med den traditionelle syvarmede lysstage på midten. Foran familiens overhoved stod et fad med påskens symboler: en lammesteg (symbol på offerlammet), et spejlæg (symbol på liv og håb), peberrod og persille (symbol på de bitre urter, der repræsenterede bitterheden ved at blive berøvet sine rettigheder), og endelig en blanding af æbler, nødder og vin (rød druesaft), der med sine røde og brune farver symboliserede de mursten, som israeliterne blev tvunget til at lave, medens de var slaver i Ægypten.

Vor „patriark“ præsiderede for bordenden, medens min egen søn, en gæst, men også den yngste, mandlige tilstedeværende stillede de „fire traditionelle spørgsmål“; og hele den gamle beretning om Israels børns flugt fra trældommen udfoldede sig.

For i Toræ'n står der skrevet:

„Og når din søn i fremtiden spørger dig: Hvad betyder dette? skal du svare ham: Med stærk hånd førte Herren os ud af Ægypten, af trællehuset . . .“

(Toræ'en, 2. Mos. 13: 14)

Vor rigtige vært læste derefter en hebraisk taksigelsesbøn for mødrene til familierne og reciterede Salomon's ord om en duelig hustru. Dette blev efterfulgt af den hebraiske velsignelse af maden.

Gennemlevelse af en beretning

Selv om eleverne viste stor respekt for de hellige ritualer, vi gennemgik, slog det ikke noget skår i festens morskab og rene glæde. Det var en fryd at se den forblæste og interesse, der viste sig på de unges ansigter for hver ceremoni, jeg forklarede. Deres strålende øjne

fortalte tydeligere end ord, at dette ikke blot var en helt ny form for selskabelighed for dem, men det var også spændende at lære noget ved at gennemleve en beretning.

Vi sluttede aftenen med en rejse til Det hellige Land ved hjælp af en film, vi havde lejet. Vi fulgte Mesterens fodspor til de velkendte steder, hvor Han udførte mirakler og fortalte de lignelser, vi før havde talt om i klassen. Til sidst fulgte vi Ham til den bitre ende gennem Jerusalemets snævre, krogede gader til Golgata.

Vor påskefest var slut. Jeg følte, at hver eneste dreng og pige — heri medregnet vore specielle gæster — havde taget levende del i en gammel, bibelsk fest. Ikke en eneste gang viste de unge mennesker, at de syntes, det var en skør idé; de viste tværtimod allesammen iver efter at forstå betydningen og hensigten med alt, hvad vi spiste og foretog os.

Deres opførsel den følgende søndag fortalte mig alt, hvad jeg ønskede at vide. For det første var deres morgenhilsen den almindelige, skodesløse vinken og et „Hej!“. Borte var den formelle og stive måde, de plejede at hilse på. For det andet kunne jeg spore blot en lille smule mere opmærksomhed, da jeg begyndte lektion med: „Da Jesus gik her på jorden, var det Hans SÆDVANE at . . .“ Endelig følte jeg, at jeg havde „fået kontakt“.

Daggryets stråler

*Daggryets stråler forgylder hver sky.
Nu nattens skygger for lyset må fly.
Jorden nu vågner af mørket så trist.
Jesus opstanden med sejer til sidst.*

*Nu død ej længer os fylder med skræk.
Jesus har vundet og brodden er væk.
Evigt han lever ved Guds højre hånd;
Pris ham, o, pris ham, o, tak for hans Ånd.*

*Herlige morgen, så fuld af Guds fred;
solen nu sender sit lys til os ned.
Himmelens glans vi vil se i hans grav;
han er opstanden, vor frelses ophav.*

Nadververs

SENIOR-SØNDAGSSKOLEN

„Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.“ — Lukas 24:30. —

JUNIOR-SØNDAGSSKOLEN

Jesus sagde: „ . . . Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig.“ — Lukas 22:19. —

Darwin K. Wolford

The image shows two staves of musical notation for the hymn 'Nadververs'. The top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is common time (C). The music consists of a melody in the treble clef and a harmonic accompaniment in the bass clef. The piece ends with a double bar line and repeat dots. The name 'Darwin K. Wolford' is written above the first staff.

UNGDOMSSIDERNE

Alle mennesker, unge og gamle, som læser om Joseph Smith – om modet i hans barndom, troen i hans ungdom, den store kærlighed til familien i hele hans liv – finder i historien . . .

En betagende fortryllelse

AF IVAN J. BARRETT

Præsident Joseph F. Smith sagde at det var en betagende fortryllelse at forestille sig Joseph Smiths barndom – uskyldigheden og enfoldigheden i hans barndom charmerede ham.

Joseph Smith's barndom lignede meget andre børns på hans tid; hans leg var den samme, hans tanker var uskyldige. „Hans forældre var fattige, men ærlige og gode; de frydede sig over sandheden, og det var deres oprigtige ønske at leve i overensstemmelse med det bedste lys i dem. Kærlighed og godhed over for alle fandt udtryk i deres hjerter og deres handlinger, og deres børn var besjælet af de samme følelser. De troede fast på Gud og havde tillid til at Han tog vare på sine børn. De havde ofte modtaget tilkendegivelser på Hans kærlige venlighed, i drømme, i syner og som inspirationer, og Gud havde

helbredt deres små børn som svar på bønner, når de var lige ved at dø.”

Bøn var en daglig skik i familien Smith's hjem. Hver gang fader Smith følte efter sine briller, som han havde i sin vestelomme, vidste børnene, at de skulle gøre sig rede til bøn. Efter bønnen om aftenen sang familien: „Endnu en dag er gået, vi lægger vore klæder bort.”

En barndom med studium og arbejde

Joseph og hans søskende blev hver dag undervist i at læse i Bibelen. En nabo sagde om familien Smith: „De havde skole i hjemmet og studerede Bibelen.” Skønt Joseph's skolemuligheder var begrænset, gik han dog i skole i Vermont, New Hampshire, og i Palmyra.

Joseph Smith blev født i fattige forhold. Hans forældre

var bønder. De var fattige på verdslige goder, men rige på åndelige. Joseph arbejdede hårdt ligesom alle de andre børn. I sin egen beretning siger Joseph: „Da min faders økonomiske forhold var mindre gode, måtte vi arbejde med vore hænder, arbejde som daglejere og lignende, som lejligheden bød sig. Undertiden var vi hjemme og sommetider ude, og ved bestandig at arbejde var vi i stand til at sikre os et tåleligt udkomme.“ Ofte arbejdede Joseph hos Martin Harris, en velhavende bonde, som betalte ham den højeste løn på den tid, nemlig 50 cents om dagen. Han sagde at Joseph var den bedste daglejer, han nogensinde havde haft.

„Den ældste i min faders familie“

Medens Joseph voksede op, beundrede og næsten tilbød han sin ældste broder, Alvin. Senere skrev Joseph om ham: „Han var den ældste og den ældste i min faders familie. Han var en af de ældste af menneskesønnerne . . . I ham var der ingen sving. Han levede pletfrit lige fra han var barn. Lige fra han blev født kendte han ikke til lystighed. Han var oprigtig og besindig og ville aldrig lege, og tænkte på sin fader og moder ved at slide i det hele dagen. Han var et af de besindigste mennesker . . .“

Alvin var stærk og smuk. Joseph sagde, at hans skønhed ikke blev overgået af andre end Fader Adam og hans søn Set, hvem skriften beskriver som fuldkomne mænd.

En dag, da Joseph og hans broder Alvin var på vej til Palmyra, kom de til en gruppe mænd, som stod i en kreds og så på at to irere sloges. Alvin og Joseph så på kampen, indtil den ene irer, efter at have kastet sin modstander til jorden, skulle til at klemme øjet ud på ham med tommelfingeren. Dette vakte Alvins retfærdige vrede, han banede sig vej gennem flokken, tog angriberen ved kraven og i bagdelen og kastede ham over den kreds af mænd, som så på kampen.

Aftener foran ilden

Efter at englen Moroni havde vist sig for Joseph Smith og underrettet ham om det værk, Herren ønskede han skulle udføre ved at bringe Mormons Bog frem i lyset, samlede hele familien Smith hver aften foran kaminen og fængsledes af de spændende beretninger om Amerikas fordums indbyggere, som Joseph fortalte for dem.

Han beskrev klædedragten, rejsemåden, hvilken slags dyr de red på, byerne, krigsmetoderne og den religiøse gudsdyrkelse, som disse gamle amerikanere havde, i så minutøse enkeltheder, at det for familien så ud som om han havde tilbragt hele sit liv iblandt dem. Da den første af disse aftener gik på hæld, med familien tryllebundet af Joseph's spændende historie, bemærkede Alvin: „Nå, broder, lad os nu gå i seng og stå tidligt op, så vi kan slutte vort dagværk en time før solnedgang, og hvis Mor så kan have vor aftensmad færdig tidligt, vil vi have en dejlig, lang aften . . . hvor vi lytter til dig, medens du fortæller os om de store ting, som Gud har åbenbaret for dig.“

Omtrent to måneder efter at den unge profet i et syn havde set englen Moroni, blev Alvin syg af galdestenskolik, og skønt landsbyens læger behandlede ham, døde han.

Før han gik bort, talte han til hver enkelt af familien. Til Joseph sagde han: „ . . . Jeg vil gerne have, at du skal være en god dreng, og gøre alt hvad der ligger i din magt for at skaffe optegnelsen. Tro når du modtager instruktioner og hold alle de befalinger du får. Din broder Alvin må forlade dig, men husk det eksempel han har givet dig, og vær det samme eksempel for de børn, der er yngre end du selv, og vær altid venlig mod Far og Mor.“

Joseph huskede altid senere de sorgens smerter, som han følte i sit unge bryst og som næsten fik hans hjerte til at bryde, da hans ældste broder døde — Alvin, som fik besøg af en Herrens engel i sine sidste øjeblikke på jorden.

Joseph troede på retfærdighed

Joseph var en kraftig, lyshåret dreng med blå øjne. Han var godmodig og rolig. Han gav tidligt i sit liv bevis på, at han, foruden at være omsorgsfuld, let at lede, og med et sødt og kærligt gemyt, også ejede grundprincipperne: en god karakter, lydighed, tålmodighed, uholdenhed og mod. Han var aldrig stridbar over for nogen, men når som helst han så uretfærdighed eller mishandling af de svage og forsvarløse, var han rede til at kæmpe for at beskytte eller forsvare de mishandlede. Engang, medens han var dreng, så han en mand som piskede sin kone. Hans retfærdige vrede hidsede ham op til handling. Senere huskede han som 37-årig hændelsen: „ . . . En mand, som

pisker sin kone, er en kujon. Da jeg var dreng, kæmpede jeg engang med en mand, som havde pisket sin kone. Det var en hård kamp; men jeg huskede stadig på, at han havde pisket sin kone, og dette opmuntrede mig, og jeg piskede ham, indtil han sagde, at nu havde han fået nok."

„Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“

Joseph Smith var en uvidende ung mand, så vidt denne verdens lærdom angår. Men han modtog sin uddannelse fra vor Himmelske Fader, Jesus Kristus, den Helligånd og englenerne, indtil intet menneske eller ingen samling af mennesker havde større intelligens end han. „Den største begivenhed, som er sket i verden siden Guds Søn opstod af graven og opfor til himlen“, sagde Præsident Joseph F. Smith, „var da Faderen og Sønnen kom til den unge Joseph Smith...“ På grund af den religiøse undervisning han havde modtaget i sit hjem, blev han intetst klar over sit forhold til sin Himmelske Fader. Da han var 14 år spekulerede han atter og atter over spørgsmålene: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst? Hvilken kirke kan tilbyde mig frelse?“ Efter at have hørt på landsbyens præster vendte han sig til sin Bibel og fandt nøglen, som kunne åbne for svarene på hans spørgsmål. Han læste:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.“
(Jakob 1:5)

Han stillede forjættelsen på prøve. Morgenen efter at han havde læst de håbefulde ord gik han ud i en lille lund, hvor han tidligere havde hugget brænde til sin moders ovn, og der bad han på et afsides sted og fik følgende strålende syn:

... så [jeg] en lysøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: „Denne er min elskede Søn. Hør Ham!“
(Joseph Smith 2:16, 17)

Dette strålende budskab har betaget unge og gamle siden den tid, hvor som helst de har hørt det. År senere, i 1834, var der en 13 år gammel dreng, Edward Stevenson, som boede i Pontiac, Michigan, der hørte Profeten Joseph Smith med opleftet hånd bevidne:

„Jeg er vidne om, at der findes en Gud, for jeg så Ham ved højlys dag, medens jeg bad i en stille lund i foråret 1820.“

Denne 13 år gamle dreng sad som tryllebundet. Han udbød:

„O, hvor disse ord betog mig, og fyldte mig med usigelig glæde, at se en, som i lighed med apostlen Paulus med dristighed kunne bevidne, at han havde været i Jesu Kristi nærhed.“

Af dette første strålende syn kan enhver dreng og pige modtage værdifuld vejledning for deres fremtid. De lærer, at ønsket om sandhed kan åbne for inspiration fra himlen; at en oprigtig bøn altid høres og besvares af deres Himmelske Fader; at når de modtager sandheden må de være rede til at kæmpe mod onde kræfter, som sætter sig op imod den, og være villige til at betale omkostningerne med arbejde, retskaften levevis og tjeneste mod andre, med vished om at Gud vil velsigne dem med kraft og styrke til at triumfere over al modstand. ○

TSD-seminar

Den 2. december 1967 afholdtes et hel-dags dansk TSD- (Translation Service Department) seminar på Distributions Centret i Vassingerød ved København.

Deltagerne i dette seminar var alle, der er implicerede i oversættelsesarbejdet i Danmark, hvilket vil sige oversættere, gennemlæsere og renskrivere.

På billedet ses søster Kirstine Nohr, søster Gerti Andersen, søster Else Nielsen, broder Johannes A. Sørensen (stående), broder Helge Nørrung, søster Inge Erud, søster Mary Kaiser, søster Inger Rasmussen, broder Henning Jensen (stående) og ved tavlen broder Jørgen W. Schmidt og søster Evy Simonsen. Til stede – men ikke med på billedet – var også broder Ole Victor, broder Ole Aarenstrup og broder Axel Nohr. Dette er dog kun et lille udsnit af medarbejderne i TSD, da sygdom, fødsel o. a. forhindrede, at alle kunne møde op.

E. S.

*Unge Kvinders Forening blev organiseret den
28. november 1869 af Præsident Brigham Young
og blev i 1875 efterfulgt af organiseringen af
Unge Mænds Forening.*

Efter at man havde holdt den regelmæssige familie-
aftenbøn den 28. november 1869, talte Præsident Brigham
Young til sin familie og sagde følgende: „Hele Israel ser
på min familie og holder øje med det eksempel den sæt-
ter . . . Derfor ønsker jeg at organisere min egen familie
som en forening for at fremme de gode vaner: orden,
sparsommelighed, flid og velgørenhed; og fremfor alt
ønsker jeg at de skal indskrænke deres ødselhed med
hensyn til klædedragt, spising, ja, endog med tale. Den tid
er kommet, da søstrene må blive enige om at opgive deres
tåbelige måde at klæde sig på og i stedet vise sig i en søm-
melig påklædning, med en sagtmelig optræden, og være et
eksempel, som er værdigt til at blive efterfulgt af verden.
Vore kvinder prøver at overgå hinanden, hvor det drejer
sig om alle verdens tåbelige moder . . . Jeg ønsker at I skal
fastsætte jeres egne moder. Lad jeres udseende være net
og tækkeligt, og et resultat af jeres eget håndarbejde . . .

Jeg har længe tænkt på at organisere de unge damer i
Zion i en forening, så de kan hjælpe de ældre medlemmer

af Kirken, deres fædre og mødre, med at udbrede, for-
kynde og praktisere de principper jeg så længe har for-
kyndt . . . Jeg ønsker, at vore unge piger selv skal få en
viden om Evangeliet. Med dette formål vil jeg oprette
denne organisation og jeg ønsker at min familie skal være
de ledende i dette arbejde . . . Vi vil organisere en Bespa-
relses-Forening, som jeg ønsker, at I alle skal slutte jer til,
og I skal stemme for at indskrænke og spare i jeres
påklædning, i jeres opdækning, i jeres tale, hvis I har
været skyldig i tåbelige, overdrevne talemåder og letsin-
dige tanker. Indskrænk alt hvad der er dårligt og værdiløst,
og forbedre alt hvad der er godt og smukt.”

Et af Præsident Brigham Young's oldebørn fortæller, at
hun hørte en morsom, men betydningsfuld hændelse, som
hendes bedstemoder fortalte om. Præsident Brigham
Young håndhævede med styrke sine ord om at organisere
en Besparelses-Forening. Ti af hans døtre var netop i den
alder, hvor de var begyndt at gå ud med unge mænd. Ti
smukke unge mænd besøgte dem efter kirketid en smuk

søndag aften. Da aftenkyggerne gled over i mørke, skruede en af pigerne ned for lamperne og forstærkede derved værelsets romantiske atmosfære for dem, som sang, så i scrapbøger og læste i Skriften. Pludselig viste Præsident Brigham Young sig i døråbningen til Lion House's dagligstuer. Han bar på armen en hel række hatte. Uden videre ståhøj gik han hen til de unge mænd, fordelte deres hatte til dem og bad dem gå. Efter at de var gået, bebrejdede Præsident Young venligt, men fast, pigerne deres handlinger. De måtte aldrig senere skruer lamperne ned.

I året 1875 sagde Brigham Young til Kirkens unge mænd: „Vi ønsker, at I skal organisere jer i foreninger til gensidig udvikling. Lad nøgleordet til jeres arbejde være at skaffe ungdommen et personligt vidnesbyrd om sandheden og storheden af dette sidste dages værk, og at udvikle de gaver i dem, som de har fået ved hånds-pålæggelse af Guds tjenere, og viden og anvendelse af de evige principper i livets store videnskab.“

Navnet Unge Damer Besparelses-Forening blev oftere og oftere forkortet til Unge Damer. Og i 1875, da Unge Mænds Gensidige Uddannelses-Forening blev organiseret, og for at de to organisationer bedre kunne anerkendes som ligestillede grupper, blev navnet Unge Damer Besparelses-Forening forandret til Unge Damer Gensidige Uddannelses-Forening. I begyndelsen af 1924 blev navnet Unge Damer diskuteret af Generalbestyrelsen og det blev foreslået at ordet „damer“ blev forandret til „kvinder“. Efter omhyggelig drøftelse og overvejelse blev navnet den 28. marts 1934 forandret til Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening og blev officielt sat i kraft efter godkendelse fra Kirkens Første Præsidentskab i maj 1934.

Det er blevet sagt, at G.U.F. for kvinder og G.U.F. for mænd er de eneste organisationer af deres slags i verden. De er adskilt i organisation, og dog ét i formål. De Unge Mænd og de Unge Kvinder deler de fælles ansvarsopgaver med at tage vare på de unges åndelige, fritidsmæssige og uddannelsesmæssige behov, og har dog to fuldstændigt adskilte organisationer. De arbejder med flid og harmoni på at opstille de programmer, som kan opfylde Præsident Brigham Youngs oprindelige ord. Tusinder og

tusinder af unge mænd og unge kvinder har i årene siden 1869 og 1875 været under disse organisationers store indflydelse.

De GUF-funktionærer, der er rejst over hele verden til konferencer, har set GUFs motto malet på bannere på mange sprog og prentet i de unges hjerter . . . „Guds herlighed er intelligens.“

GUFs farver er guld og grønt. Guld er tegn på styrke, ære og magt, eller de strålende højder hvortil de unge kan nå. Det grønne betyder ungdom, vækst og fremgang.

Junius F. Wells, den første formand for G.U.F.s Generalbestyrelse, beskrev farvernes betydning med følgende ord:

„Ungdommen er livets forårstid, og foråret er altid strålende grønt og i vækst. Guld er farven på kundskabens fakkelt. Guld er solens farve. Grønt og guld er GUFs farver. De betyder ungdom og vækst. De betyder magt og herlighed. Thi GUFs mål er at føje lys til lys, kundskab til kundskab, indtil magt og herlighed i livet herefter skal blive givet til dem, hvis intelligens står i fuldt flor.“ ○

Enhver pige og dreng er værdifuld

G.U.F.-ledere burde være interesserede i at hjælpe ikke blot unge mennesker, hvis navne fremgår af Kirkens bøger, men også den unge, som kan være et muligt medlem. Blandt vore unge mennesker er fremtidens ledere — Generalautoriteter, stavspræsidenter, biskopper, grenspræsidenter, missionspræsidenter, rådgivere, højrådsmedlemmer, kворum-præsidenter og de øvrige ledere og lærere. Givet den rette chance og belæring er et ungt menneske ikke blot en eventuel leder men også et muligt overhoved for en trofast Sidste Dages Hellig familie. Tabet af en pige eller dreng fra Kristi fold i dag vil betyde tabet af hundreder i fremtidige generationer.

G.U.F.-ledere i en lille gren burde aldrig sige: „Åh, der er kun én dreng eller kun én pige i den aldersgruppe, vi har virkelig ikke tid til at bekymre os om ham eller hende.“ Hvor meget var ikke blot én drengs liv — profeten Joseph Smith's — værd for menneskeheden? Hvem kan vurdere en drengs eller piges værdi?

Lad os holde os så nær til vore unge, som det er menneskeligt muligt, så de igen vil holde sig til Kirken.

Fangerne skal blive fri

Medens vi fornylig var ved at læse nogle taler af Kirkens Generalautoriteter i de forløbne år, fandt vi tilfældigvis følgende tale af Marriner W. Merrill, medlem af De Tolv Apostles Råd. Talen blev holdt i 1895. Vi citerer den i let omredigeret form.

„For mig er det ganske sikkert, at der bag sløret er lige så megen virkelighed som her, og det er lige så sikkert, at vore slætninge på den anden side ivrigt iagttager hvad vi foretager os for deres frelse. Vore ældster rejser ud til de forskellige lande på jorden for at forkynde Evangeliet og samle nogle få mennesker, 'en af en by og to af en familie' ind i Kirken. Nogle af disse har benyttet sig af mulighederne for at arbejde for deres afdøde slætninge. Jeg har sommetider tænkt på, at de Sidste Dages Hellige ikke tænker så meget på dette emne, som de burde gøre. Vor Præsident, broder Wilford Woodruff, har arbejdet mange, mange år i templerne, og har måske udført mere arbejde for sine slætninge og andre, som er gået bort, end nogen anden i Kirken.

Men vi har endnu ikke udført ret meget arbejde i sammenligning med alt det, som vi har at gøre. Profeten Joseph Smith, til hvem Herren først åbenbarede dette arbejde, bekymrede sig meget om det. Han fremhævede over for de Hellige betydningen af det i den sidste del af sin gerning blandt menneskene. Han følte, at de Hellige burde have interesse for det og give sig til det og arbejde i deres afdøde slægtninges interesse, og han talte ofte til dem om det. Profeten Joseph Smith sagde følgende til sine brødre med hensyn til at de Hellige skulle blive frelsere på Zions Bjerg:

„Men hvorledes skal de blive frelsere på Zions Bjerg? Ved at bygge deres templer, bygge deres døbefonter, og gå ind og modtage alle ordinanserne, dåb, bekræftelser, tvætninger, salvelser, ordinationer og beseglinger på deres hoved, for alle deres forfædre som er døde, og forløse dem, så de kan komme frem i den første opstandelse og blive ophøjet til herlighedens troner sammen med dem; og heri ligger den kæde, som binder fædrenes hjerter til børnene, og børnene til fædrene, hvad der opfylder Profeten Elia's mission.“

Apostlen siger, at 'de kan ikke blive fuldkomne uden os'. Det er nødvendigt, at beseglingsmagten skal være i vore hænder for at besegle vore børn og vore døde. De af Guds tjenere, som er fulgt efter Profeten, har haft Joseph's ånd ved at fortsætte det arbejde, som blev påbegyndt af Profeten ved opførelsen af templer, og millioner af dollars er blevet brugt af de Sidste Dages Hellige til bygningen af templer. Der er et formål med alt dette, og de Sidste Dages Hellige bør tænke over de formål, hvortil

Herrens templer bliver opført. Hvis vi ikke havde bygget disse templer, ville Herren have forægtet os. De Hellige i alle dele af landet bør alvorligt tænke over disse ting.

I ønsker jeres børn beseglet til jer; I ønsker jeres hustruer beseglet til jer, og hustruer ønsker deres mænd; I ønsker at der skal udføres arbejde for jeres slægtninge, som er gået bag sløret. Vi har kun lige påbegyndt dette arbejde. Det er et emne, som vi burde være vågne overfor. I og jeg vil dø efter en lille stund, vi ved ikke hvornår. Jeg ved ikke, om jeg nogensinde igen vil få chancen til at stå her. Med mindre Gud har åbenbaret det for jer, ved I ikke, at disse tider og muligheder vil blive forlænget for jer for at I kan arbejde for jeres døde; og I skal møde dem en dag, som måske ikke er altfor fjern, på den anden side, og måske vil de spørge jer, hvad I har gjort for dem.

Har I gjort noget for dem? En stor del af medlemmerne i Kirken har ikke gjort noget endnu. Kun forholdsvis få mennesker i Kirken har syntes at have megen interesse for dette arbejde; og jeg vil vove at sige, at der er masser af mennesker, som har bidraget rigeligt til bygningen af templerne, og de har ikke været inde i dem endnu.

Brødre og søstre, for mig er dette vigtigt. Det er også vigtigt for jer, det er et ansvar, som Herren har pålagt os, og Hans tjenere har udført Hans planer med hensyn til disse ting. Mulighederne ligger inden for vor rækkevidde, så fædrenes hjerter kan vendes til børnene, og børnenes hjerter til fædrene, som opfyldelse af Herrens ord.

Mange af os er endnu ikke blevet døbt for vore afdøde slægtninge og venner, og de er utallige på den anden side af sløret. Vi har flere slægtninge og venner på den anden side end vi har her, og når vi går derhen vil vi møde dem. Nogle bruger deres tid og deres midler til at efterforske deres fædres genealogi, og nogle venter på, at genealogerne skal komme til dem. Det råd, som jeg har givet de Hellige i denne retning, er følgende: Gør arbejde for dem, som I har. Gå og arbej for dem I har, og søg så Herren i ydmyghed, så vejen måske kan blive åbnet for jer til at få flere optegnelser. Herren bevæger mange mennesker ude i verden til at skrive optegnelser og slægtshistorier meget mere nu end nogensinde før. Folk søger efter disse oplysninger, og måske ved de ikke hvorfor, men Herren leder dem i denne retning, og mange kan skaffe deres optegnelser gennem denne kanal, hvis de vil vise interesse for det. Naturligvis kræver det lidt tid og måske lidt penge at udføre dette. Men vi er her for at gøre dette arbejde. Herren kræver det af os, og det er vigtigt, at vi tænkt over det, og ikke lader vort liv gå uden at benytte os af de muligheder, som gives os.

Hvis der er nogen, som ikke kan få en anbefaling til at gå til templet, er det deres egen fejl. Jeg råder alle de Hellige til at bringe tingene i orden, ydmyge sig for Herren, omvende sig og vende sig til Herren, og udføre dette arbejde, som kræves af os. Jeres afdøde slægtninge ser ængsteligt hen til, at I skal gøre dette. Lad ikke chancen dag gå jer forbi, men søg med al flid at udføre alt hvad I kan i dette liv i jeres egne slægtninges interesse. Vor tid er kun kort her; kun nogle få år, og så er livet forbi. Om hundrede år vil der måske ikke være nogen af os her, men vi vil blive talt blandt dem, som var her. Derfor, mine kære brødre og søstre, hver og en, benyt jer af alle mulighederne for at arbejde i Herrens hus for jeres kære afdøde."

Herfra til evigheden

Fra Missionens

DON L. CHRISTENSEN

Præsidentskab

Medens du og jeg sad ved vor Himmelske Faders fødder, blev det store princip om at blive stillet på prøve med hensyn til vor loyalitet forklaret for os. Den gang var vi meget positivt indstillet og sagde: „At være lydige mod vor Faders ønsker er ikke noget problem.“ Vi var ikke rigtig klar over den virkning det ville have, at sløret blev trukket for, og vi blev ladet alene til åndens tilskyndelser.

Evangeliets plan var smuk, og vi var alle meget betaget af de evige muligheder, men når vi i dag ser os omkring på vore mange venner og bekendte, er vi overrasket og bedrøvet over deres mangel på ønske om at leve ved tro, således som vor Himmelske Fader forklarede os, at det ville være nødvendigt.

For gennemsnitsmennesket er det desværre altfor meget at tilbyde at leve som en sidste dages hellig.

Den følelse er stærk blandt menneskene, at enhver har nok i sig selv, og at det er gammeldags at yde noget for andre. Det er i hvert fald skammeligt, at flere af os ikke er gemmentrængt af Anden og godt ved, at vor Fader valgte vor ældre Åndelige Broder til også at blive prøvet, og blødt ud af hver pore, medens Han hang på korset for at give os alle evigt liv.

Der kan ikke være nogen tvivl om sandheden i det udtryk, at „det er altid mørkest lige før daggyr.“ Vor Herre Jesus Kristus levede et liv, som det var værd for enhver at følge. Det var et lys så strålende som noget, men det var ikke nok. Hans medlemmer blev ført på afveje ved den ondes tilskyndelser og kunne ikke holde sig til den sandhed og det lys, som vor Herre Jesus Kristus udsprede, og resultatet var, at de alvorligt syndede ved deres onde handlinger.

På det tidspunkt, da Korsfæstelsen fandt sted, kom der et mørke over landet i tre timer, selv om det var midt på dagen, og det var et tegn på, at der var blevet foretaget en frygtelig ugerning. Vor Evige Faders Søn var død, for at vi kunne leve.

Dette mørke gik forud for opstandelsens strålende lys, den opstandelse som sikrede enhver dødelig skabning evigt liv. Daggyret gav os den evige kundskab, at Han lever, ja er et opstandent Væsen, som engang var lige så dødelig som vi er, og som nu sidder ved Gud Faderens højre hånd og leder værket her på jorden.

Som børn af vor Himmelske Fader bliver vi aldrig anbragt under unaturlige omstændigheder og bliver heller ikke berøvet åndelige tilskyndelser fra Himlen, men ikke desto mindre bliver vi sat på prøve. For os eksisterer det samme princip om „Mørke før daggyr“. Hver eneste af de omvendte, som for første gang har hørt om Evangeliets skønhed og har modtaget et vidnesbyrd, har meget sjældent undgået fristelser fra den onde. Lucifer, som ved, at medlemskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige betyder fiasko for ham, prøver af al sin magt at vække tvivl, mistro, forvirring i sind og hjerte for at modarbejde retfærdighedens fremgang. Selve dette princip blev tydeligt tilkendegivet endnu engang, da Joseph Smith i 1820 søgte Herren i retfærdig bøn.

For os som sidste dages hellige kan der ikke være nogen tvivl i vort hjerte om, at vor Herre Jesus Kristus overvandt døden og har givet os en åbenbar kundskab om, at du og jeg, ja, hver og én skal opstå, for Han, Glæden, Lyset og Sandheden er opstået, hvad jeg bærer vidnesbyrd om med stolthed og taksigelse.

Kirken Går Fremad

Forevisningen af den nye kirke i Søborg

Forevisningen af den nye kirkebygning på Maglegårds Allé i Søborg i Københavns udkant, tilligemed den smukke Bethlehem-scene udenfor, blev en strålende succes.

Fredag den 8. december klokken 17 samledes medlemmer og missionærer til en kort højtidelighed. Efter at missionspræsident Don L. Christensen havde sagt nogle få ord, holdt broder Orla Rasmussen bøn, hvori han bad om vor Himmelske Faders hjælp, så vore bestræbelser kan bære frugt, og det indtryk som folk har af vor Kirke i Danmark, kan vokse. Så sagde præsident Christensen: »Lad der blive lys«, og hele grunden blev oplyst, en sådan skønhed, at det helt tog vejret fra os. Vi folte allesammen Himlens velsignelser i vort hjerte og for vore øjne. Mange af medlemmerne fik tårer i øjnene af taknemlighed og glæde. Herrens Ånd var i sandhed til stede.

Det varede ikke længe, før SDH-Kirken i virksomhed var blevet vist for over 1.100 mennesker. Lysene tiltrak fra 10 kilometers afstand folk, som sagde, at de havde set illuminationen.

Den smukke grund med træerne med de tusinder af lys, 25 juletræer (det ene næsten 20 meter højt), og Bethlehem-scenen stimulerede yderligere interessen for mormonerne.

Fra grunden udenfor blev de besøgende vist ind i bygningen, efter at de ved døren var blevet budt »Hjertelig velkommen« og modt med et glad smil af en dørvogter. I forhallen var Mormons Bog og Bibelen udstillet. »Hvorledes Mormons Bog blev til« er historien. Billeder visende nogle af Kirkens ledere fandtes også her.

Fra forhallen førtes de besøgende ad de tæppebelagte trapper ovenpå og imponeredes af Distriktspræsidentskabets og Distriktsrådets værelser, Hjelpeforeningens hyggelige omgivelser og de

mange klasseværelser. Ned langs korridoren fandt man grenens bibliotek med dets glimrende udstyr, såvel som værelser der viste Primary og Søndagsskolen samt en fremragende udstilling for Genealogisk Forening. Vi sluttede rundgangen ovenpå med Præstedømmets program, Hjemmelærerarbejdets program og Familie-Hjemmeaftens-programmet samt en smuk udstilling af Hjelpeforeningens håndarbejder.

De omvisende missionærer og medlemmer førte de besøgende ned ad bagtrappen for at vise dem døbefonten,

og derfra til det velindrettede køkken og ind i den store forsamlingsaal, som vakte særlig interesse og beundring. Her var udstillet G.U.F.'s aktiviteter med de store plakater, »Tegnene på den sande Kirke«, som højdepunktet.

Gennem en foldedor kom man ind i et mindre lokale, hvor filmen »Menneskets søgen efter lykke« blev vist for gæsterne og gjorde et stort indtryk.

Til sidst blev de besøgende vist ind i den smukke kirkesal, hvor »Danmarks Mormonkor« betog alle ved deres skønne sang.

Omkring to hundrede store billeder visende Kirkens aktiviteter og specielt dem, der hører til den danske mission, var udstillet og vakte stor interesse.

Det har været inspirerende at føle hvorledes de helliges vidnesbyrd er vokset, medens 164 af Kirkens medlemmer, mange af dem hele familier, med stolthed viste de besøgende rundt i deres nye kirke, ja, i sandhed, en kirke for hele verden!

Flere aviser skrev yderst positivt om udstillingen, og vi har fået at vide, at kirken og udstillingen er på TV's programliste.

Den første aften besøgte den nye kirke af 1.125, den anden aften af 900 og den tredje aften af 2.300. I alt var der 21.585, som så de indendørs udstillinger og blev vist rundt i kirkebygningen, medens antallet af de mennesker, der besøgte den udendørs udstilling og den strålende oplyste plads, var mange gange så stort.

En af de besøgende, en dame, vendte fire gange tilbage og udtrykte sin dybt-følte tak for den store oplevelse, og i det hele taget var de kommentarer, der lød fra de besøgende, i høj grad inspirerende og betagende. Det er nu vor inderlige bøn, at mange af de gode mennesker, som besøgte kirken, må føle sig inspireret til at undersøge kirken yderligere og få et ønske i deres hjerte om at slutte sig til os, Guds børn.

*At læse uden at tænke
har ingen værdi.*

Ordsprog

Ny missionssekretær

Den 7. december er ældste Gerald Argetsinger blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission som efterfølger for ældste Mark Wendelboe, der er rejst hjem til Amerika.

Ældste Argetsinger er født den 6. maj 1946 i Klamath Falls, Oregon, som søn af John C. og Doris J. Argetsinger. Han kom til Danmark den 22. november 1965 og har arbejdet på Frederiksberg, i Charlottenlund, København, Kolding, Næstved og Frederikshavn, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Argetsinger i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 15. december er ældste Maloy Hales blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Hales er født den 31. juli 1946 i Salina, Utah, som søn af Mr. and Mrs. Dean Hales. Han kom til Danmark den 21. september 1965 og har arbejdet i Hørsholm, på Amager, i Nakskov, København, Ålborg og Fredericia, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Hales i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Lederskabs-seminar i Århus

Den 25. november afholdtes i Århus et lederskabs-seminar for ledere (grenspræsidentskaber, distriktspræsidentskaber, distriktsråds-medlemmer, kvorumledere, etc.) fra hele missionen.

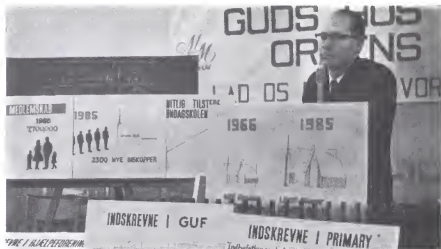
I alt 80 ledere, repræsenterende alle grene og begge distrikter i Danmark overværede seminaret, som varede i ni timer. 40 af lederne, med missionspræsidentskabet i spidsen, sejlede med damperen fra København til Århus.

Emnet for seminaret var »Guds hus

er et ordens hus«, og de vigtigste af de punkter, der blev drøftet var:

- Korrelations-programmets fuldkommengørelse.
- Præstedømmet, dets funktioner og formål.
- De unges belønningsprogram.
- Mormons Bog på danske hoteller.
- Hjemmelærerarbejdet.
- Budget – nødvendigheden af at lægge det.
- Public relations.

Billederne viser alle lederne samlet foran kirkebygningen i Århus, de fyrrtve ledere på damperen fra København til Århus, missionspræsident Don L. Christensen viser de sidste statistikker fra generalkonferencen, medens brødrene har rejst sig for at »slappe af« under de langvarige møder, og endelig grenspræsident Jens Lind Jensen, som leder en demonstration af et »Grens-Rådsmode«, en meget vigtig del af præstedømmets korrelations-program.

Ny sekretær for missionspræsidenten

Den 14. december er ældste Richard Spencer blevet kaldet som missionspræsident Don L. Christensens personlige sekretær.

Ældste Spencer er født den 17. maj 1946 i Drummond, Montana, som søn af Mr. og Mrs. Clifford Spencer. Han kom til Danmark den 21. september 1965 og har arbejdet i Helsingør, Vanløse, Vejle, Randers, Rødovre og Århus, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

BRYLLUPPER:

Den 25. november 1967 viedes broder **Ole Mandrup Madsen**, København Gren, og søster **Ulla Lorentsen**, Odense. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den 26. august 1967 viedes broder **Ole Køster** og søster **Mette Ellen Andersen**, begge København Gren. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission. **Ross C. Brown**, viedes den 5. januar i Salt Lake Templet til Edith Nielson. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i København:

Søster **Pia Ringheim**, København Nordre Gren, er blevet viet til **Lee Gregersen Jensen**, som var på mission i Danmark fra januar 1962 til juli 1964. Den 21. december 1967 modtog parret kirkens velsignelse i kirken på Priorvej, og den 20. januar viedes de for tid og evighed i Oakland Templet i Californien. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, **D. Paul Jenkins**, samt hans hustru og tre børn sender de bedste ønsker om et godt og velsignet nytår til alle søskende i Danmark fra deres hjem i Grace, Idaho.

Dødsfald i Amerika:

Søster **Edith Potoker**, tidligere Ålborg, som for få år siden emigrerede til Bountiful, Utah, er blevet dræbt ved en bilulykke i staten Washington. Søster Potoker, som kun blev 46 år gammel, og blev begravet den 22. december, efterlader sig tre børn, som nu er forældreløse, idet deres fader døde i 1962. Æret være søster Potokers minde!

DÅB:

København Nordre Gren: 4. november 1967:

Jacob Kronvold Gram-Hansen, døbt af broder Erik Andersen, håndspåleggelse ved samme.

Nordsjælland Gren: 4. november:

Anne Sofie Nicolaisen, døbt af ældste Steve Rasmussen, håndspåleggelse ved ældste Dale C. Hansen.

Randers: 4. november:

Tim Hjort Rode Nielsen, døbt af broder Orla Rode Nielsen, håndspåleggelse ved samme.

København Gren: 2. december:

Per Hansen, døbt af broder Paul Hansen, håndspåleggelse ved samme.

Gregers Hvidkjær Hansen, døbt af broder Egon Bolvig, håndspåleggelse ved broder Johannes Jørgensen.

Annie Harlow Johansen, døbt af ældste Steve Fales, håndspåleggelse ved broder Ib Hansen.

Karla Amalie Larsen, døbt af ældste Don Dunford, håndspåleggelse ved ældste Marvin Poulsen.

9. december:

Irene Elisabeth Krammer, døbt af broder Kaj Krammer, håndspåleggelse ved samme.

Niels Marris Hovsgaard, døbt af broder Borge Hovsgaard, håndspåleggelse ved samme.

Anders Peter Jensen, døbt af ældste Steve Harris, håndspåleggelse ved ældste James Woodward.

Krista Petrea Jensen, døbt af ældste James Woodward, håndspåleggelse ved ældste Steve Harris.

Ålborg: 2. december:

Tove Kondrup Nielsen Adelborg, døbt af ældste Joseph Roberts, håndspåleggelse ved ældste Earl Ohlson.

Kim Kondrup Adelborg, døbt af ældste Joseph Roberts, håndspåleggelse ved ældste John Perry.

Else Elisabeth Jensen, døbt af ældste Daryl Sondrup, håndspåleggelse ved ældste Alpha Sherrow.

ORDINATIONER:

Fredericia: 20. august 1967:

Knud Albert Blønd ordineret til præst af broder Palle Blønd.

København Gren: 29. oktober:

Jan Giesmann Lindhardt ordineret til diakon af broder Bent Lindhardt.

Århus: 3. december:

Evan Stenholdt-Nielsen ordineret til præst af ældste Richard Spencer.

København Nordre Gren: 10. december:

Svend Aage Jensen ordineret til præst af broder Gary Larsen.

Regner Andersen ordineret til præst af broder Hans Billeskov Jansen.

Horsens: 5. november:

Gunnar Georg Nielsen ordineret til diakon af broder Kristian Pedersen.

DØDSFALD:

Randers:

Den 3. december 1967 døde søster **Marie Katrine Christensen Brastrup**, 50 år gammel. Æret være søster Brastrups minde!

FESTINORD 1968 i Norge

Husker I den særlige stemning, der er over Festinord, eller har I måske ikke oplevet den endnu? Chancen kommer igen den 27., 28., 29. og 30. juni.

Gense gode venner og mod nye. Vi vil være mange, vi vil være godt forberede, og vi vil melde os **nu!**

På gensyn i Norge
G.U.F.s Hovedbestyrelse

FØDELSEDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Amager:

Thorvald August Schæffer, 75 år den 1. marts.

Hilda Helene Wandborg, Berghthoragade 3, 70 år den 25. marts.

København Gren:

Esthver Svensson, 80 år den 2. marts.
Bent Frederiksen, Skindergade 13, 65 år den 17. marts.

Nordsjælland:

Willy Peter Oluf Schønning, 60 år den 25. marts.

VELSIGNELSER:

Nordsjælland Gren: 5. november 1967: Helge og Lita Gull Pedersens son, **Torben Martin Skogstad Pedersen**, velsignet af broder Paul B. Andersen.

København Gren: 3. december:

Steven Lange Williams og Inge Olsen Williams' datter, **Lisbet Williams**, velsignet af sin fader.

København Nordre Gren: 3. december: Finn Vest Nielsens og Nina Hasbo Nielsens datter, **Christine Lykkegaard Nielsen**, velsignet af sin fader.

Bent Sandholdt Jensens og Inga Munch Jensens børn, **Tim Sandholdt Jensen** og **Tove Elisabeth Sandholdt Jensen**, begge velsignet af deres fader.

Ålborg: 3. december:

Jørn og Tove Kondrup Adelborgs datter: **Ida Susanne Kondrup Adelborg**, velsignet af broder Verner L. Jensen.

Richard L. Evans

Det talte ord

At blive født, eller at opstå igen?

Her lever vi, på en planet ophængt i rummet — en smuk og vidunderlig planet med solopgang og solnedgang, og såtid og høstid og skiftende årstider, og med alt hvad der gror og alt hvad der bevæger sig, med mennesket og dets søgende sind, med magt til at lære, med vore kæres kærlighed, og alt sammen bevis på et guddommeligt Forsyns planlægning. Er dette naturligt eller overnaturligt? Hvorledes blev noget — eller nogen — til oprindeligt? Hvornår var der overhovedet en begyndelse til noget? Hvem dannede universet, er et af de klassiske spørgsmål. Hvem organiserede det — og hvem holder det fast på dets kurs? Vi lever jo midt i miraklernes tid. Vi ser dem overalt. Den første blomst om foråret er et mirakel, den første knop, som bryder vinterens død og hvile. Fødslen selv er et mirakel — det ærefrygtindgydende mirakel, den nyfødte lille, med udstrakte hænder, med øjne, der ser, med øren, der lytter, og med intelligens som reagerer på sandheden. Den kendsgerning, at vi lever, at vi er til, at vi tænker og lærer og elsker — alt dette er et mirakel og et mysterium. Hvem gav dyrene instinkt? Hvem gav legemet visdom til at helbrede sig selv? Hvem gav to celler intelligensen til at forene sig eller dele sig, til at blive til et øje, eller en tand, eller til hårene på hovedet? Naturligt eller overnaturligt? Vi husker Pascals spørgsmål: „Hvad er det vanskeligste, at blive født eller at opstå igen?“ I sandhed, u dødelighed er ikke et større mirakel end dødeligheden er. Og Gud Herren, som gav os livet her, kan give os livet for evigt. For den troende er der den velsignelse at tro, ja selv af at vide foruden troen. Og for dem som forsker og søger, for dem som søger, for dem som er bange og skuffede, for dem som spekulerer og for dem som bekymrer sig undervejs, er dette visheden, vor Frelasers forsikring: at for os og for alle andre mennesker kom Han virkelig frem fra døden til livet, Han forløste virkelig os alle fra døden. Med Job vil vi bære vidne med sikkerhed og overbevisning: „ . . . jeg ved at min Løser lever.“ Til jer, som elsker livet, og til jer, som har mistet dem I elsker, siger jeg: tag denne trøst, denne vished til jeres hjerte, i dag — og altid.

„The Spoken Word“ fra Tempelpladsen, udsendt over
KSL og Columbia Broadcasting System den 19. marts
1967. Copyright 1967.